

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/88/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113010601
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113010601.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Ondreja Gáboríka v trestnej veci proti obžalovaným: 1) U. Z., nar. XX.XX.XXXX v J. G. I., trvale bytom E. - J., J. XXX/X, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava; 2) O. L., nar. XX.XX.XXXX v K., bytom K. - O., K. XXXX/XX, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava; 3) T. V. I., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K., E. XX, t.č. na slobode, pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/, i/ Tr.zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. januára 2015, prejednal odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín a obžalovaných U. Z., O. L. a T. V. I. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 1T/34/2013 zo dňa 13. októbra 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr.por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o vine u všetkých troch obžalovaných vo vzťahu ku skutku pod bodom 1) napadnutého rozsudku, ako aj vo všetkých výrokoch o trestoch a ochranných opatreniach uložených všetkým trom obžalovaným.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. pri nezrušených výrokoch o vine obžalovaných vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 2), 3), 4), 5), 6), 7) rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.10.2014, sp.zn. 1T/34/2013 obžalovaní

- 1) U. Z., nar. XX.XX.XXXX v J. G., bytom E. - J., J. XXX/X, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava
- 2) O. L., nar. XX.XX.XXXX v K., bytom K. - O., K. XXXX/XX, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava
- 3) T. V. I., nar. XX.XX.XXXX v K., bytom K. - E. XX,

s ú v i n n í , ž e

1/ potom čo v priebehu mesiacov február 2012 až september 2012 obvinený U. Z. pri vedomosti ostatných obvinených oslovil zamestnanca spoločnosti K., s.r.o., Nitra, pobočka Trenčín zabezpečujúcej transport peňazí M. A. so žiadosťou o poskytnutie informácií o trase, čase, množstve a ochrane prepravovaných peňazí, za účelom spolupráce vo vzťahu k prepadu takéhoto motorového vozidla s tým, aby sa v danom motorovom vozidle prepravovala finančná hotovosť vo výške najmenej 500.000,- Eur, pričom počas tohto obdobia obvinení T. V. I. a O. L. zabezpečovali veci potrebné k prepadnutiu pancierového motorového vozidla ako zbrane, strelivo, motorové vozidlo, mobilné telefóny za účelom komunikácie, rušičku mobilného signálu a signálu GPS, mapy okolia miesta spáchania skutku ako i ďalšie veci potrebné k vykonaniu prepadu, obvinený U. Z. ďalej zabezpečil pre potreby vykonania skutku falošné značky s evidenčnými číslami na motorové vozidlá a rodinný dom č. XXX, ktorý sa nachádzal v obci J. O., ktorý mal slúžiť ako úkryt obvinených pred a po spáchaní skutku, ďalej zo

strany obvinených bola vykonaná obhliadka miesta plánovaného prepadu a únikových trás, po čom dňa 19. septembra 2012 v ranných hodinách obvinení U. Z., O. L. a T. V. I. na základe predchádzajúcej dohody dostali od M. A., ktorý v tom čase spolupracoval s Policajným zborom Slovenskej republiky a ktorý sa nachádzal v pancierovom vozidle, SMS správu, že v motorovom vozidle je dostatočná finančná hotovosť najmenej vo výške 1.000.000. Eur, nasadli do osobného motorového vozidla zn. L.r, opatreného falošným evidenčným číslom G., s ktorým sa odviezli k mestu A. E. k budove technických služieb v smere na Nové Mesto nad Váhom, kde už len čakali s naštartovaným motorom na príchod pancierového vozidla tak, že obvinení U. Z. a O. L. s kuklami na hlave ležali v korbe motorového vozidla, pričom každý z nich držal v rukách samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, pričom poistky týchto zbraní boli odistené a tým boli zbrane pripravené k okamžitej streľbe, pričom obaja obvinení boli navyše ozbrojení pištoľou, ďalej obvinený T. V. I. sedel s kuklou na hlave za volantom motorového vozidla, pričom bol ozbrojený pištoľou a na sedadle spolujazdca mal uložený samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, avšak k prepadu pancierového motorového vozidla nedošlo, nakoľko obvinení boli o 08.45 hod. zadržaní príslušníkmi Policajného zboru,

t e d a

dopustili sa konania, ktoré spočívalo v organizovaní použitia násilia alebo hrozby bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci so zbraňou, organizovanou skupinou a v úmysle spôsobiť uvedeným činom škodu veľkého rozsahu, avšak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu,

čím spáchali

obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písm. c), odsek 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j ú :

Obžalovaný U. Z.

Podľa § 188 ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h/ a § 39 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr.zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr.zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr.zák. sa obžalovanému ukladá trest prepadnutie vecí, a to :

- 2 kukly čiernej farby zn. Oxford
- 2 kusy falošných značiek na motorové vozidlo s evidenčnými číslami G.- 1 kus mobilný telefón zn. Nokia 3100, IMEI XXXXXXXXXXXXXXXX
- 1 kus SIM karta T-Mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXE

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Tr.zák. sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky v rozsahu § 77 odsek 1 písm. a/ Tr.zák., a to povinnosť oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

Obžalovaný 2) O. L.

Podľa § 188 ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h/ a § 39 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutie vecí, a to :

- 1 ks mobilný telefón zn. Nokia 100, IMEI XXXXXXXXXXXXXXXX s batériou
- 1 ks karta T-mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXE
- 1 ks mobilný telefón zn. NOKIA N95, IMEI XXXXXXXXXXXXXXXX
- 1ks karta T-mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXB
- 1 ks čierna balistická vesta zn. Petris model P10
- 1 ks nepriestrelná vesta bielej farby
- 1ks nepriestrelná vesta farby camo
- 1 ks kovové putá
- 2 ks nábojov kal. 22 Long Rifle
- 1 ks náboja kal. 40 Smith Wesson

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky v rozsahu § 77 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, a to povinnosť oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

Obžalovaný T.. V. I.

Podľa § 188 ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j/, n/, § 37 písm. h/ a § 39 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutie vecí, a to :

- 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 74198 r, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov
- 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 38883 m, kal. 7,62x39 Cv (nábojka) s 2 ks zásobníkov,
- 1 ks útočnej pušky (samopal) systému Kalašnikov, juhoslovenskej výroby, zn. CZ M 64 A, výrobného číslo A-10500, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov,
- 1 ks samonabíjacej pištole ruskej výroby zn. Makarov s odstráneným výrobným číslom, kal. 9 mm BrowningCourt,
- 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, výrobného číslo D 6154, kal. 9 mm Luger,
- 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, bez výrobného čísla, kal. 9 mm Luger
- 771 ks nábojov kal. 7,62x39
- 230 ks nábojov kal. 9 mm Luger
- 24 ks nábojov kal. 9 mm BrowningCourt
- 40 ks nábojov kal. 7,62x25
- 1 ks mobilný telefón zn. NOKIA C2, IMEI XXXXXX/XX/XXXXXXX/X
- 1 kus SIM karta Orange č. XXXXXXXXXXXXB
- osobné motorové vozidlo L.R, VIN A tmavomodrej farby

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky v rozsahu § 77 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, a to povinnosť oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 1T/34/2013 zo dňa 13. októbra 2014 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaní U., O. L. a T.. V. I. boli uznaní vinnými v bode 1) obžaloby z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/, i/ Tr.zák. spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák.; obžalovaný U. Z. v bodoch 2) a 3) obžaloby a obžalovaný O. L. v bodoch 2), 4) a 6) obžaloby a obžalovaný T.. V. I. v bodoch 2), 5) a 7) obžaloby z pokračovacieho zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 4 písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr.zák., pre pokračovací zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2, 4 písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr.zák. a pre pokračovací zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr.zák. na skutkovom základe, že:

1/ potom čo v priebehu mesiacov február 2012 až september 2012 obvinený U. Z. pri vedomosti ostatných obvinených oslovil zamestnanca spoločnosti K., s.r.o., Nitra, pobočka Trenčín zabezpečujúcej transport peňazí M. A. so žiadosťou o poskytnutie informácií o trase, čase, množstve a ochrane prepravovaných peňazí, za účelom spolupráce vo vzťahu k prepadu takéhoto motorového vozidla s tým, aby sa v danom motorovom vozidle prepravovala finančná hotovosť vo výške najmenej 500.000,- Eur, pričom počas tohto obdobia obvinení T.. V. I. a O. L. zabezpečovali veci potrebné k prepadnutiu pancierového motorového vozidla ako zbrane, strelivo, motorové vozidlo, mobilné telefóny za účelom komunikácie, rušičku mobilného signálu a signálu GPS, mapy okolia miesta spáchania skutku ako i ďalšie veci potrebné k vykonaniu prepadu, obvinený U. Z. ďalej zabezpečil pre potreby vykonania skutku falošné značky s evidenčnými číslami na motorové vozidlá a rodinný dom č. XXX, ktorý sa nachádzal v obci J. O., ktorý mal slúžiť ako úkryt obvinených pred a po spáchaní skutku, ďalej zo strany obvinených bola vykonaná obhliadka miesta plánovaného prepadu a únikových trás, po čom dňa 19. septembra 2012 v ranných hodinách obvinení U. Z., O. L. a T.. V. I. na základe predchádzajúcej dohody dostali od M. A., ktorý v tom čase spolupracoval s Policajným zborom Slovenskej republiky a ktorý sa nachádzal v pancierovom vozidle, SMS správu, že v motorovom vozidle je dostatočná finančná hotovosť najmenej vo výške 1.000.000. Eur, nasadli do osobného motorového vozidla zn. L. P., opatreného falošným evidenčným číslom G., s ktorým sa odviezli k mestu A. E. k budove technických služieb v smere na Nové Mesto nad Váhom, kde už len čakali s naštartovaným motorom na príchod pancierového vozidla tak, že obvinení U. Z. a O. L. s kuklami na hlave ležali v korbe motorového vozidla, pričom každý z nich držal v rukách samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, pričom poistky týchto zbraní boli odistené a tým boli zbrane pripravené k okamžitej strelbe, pričom obaja obvinení boli navyše ozbrojení pištoľou, ďalej obvinený T.. V. I. sedel s kuklou na hlave za volantom motorového vozidla, pričom bol ozbrojený pištoľou a na sedadle spolujazdca mal uložený samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, avšak k prepadu pancierového motorového vozidla nedošlo, nakoľko obvinení boli o 08.45 hod. zadržaní príslušníkmi Policajného zboru;

2/ obvinení U. Z., O. L. a T.. V. I. si v presne nezistenom čase, približne od februára 2012, nezisteným spôsobom bez oprávnenia zadovážili a prechovávali na nezistenom mieste a v meste Stará Turá zbrane a strelivo, a to: 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 74198 r, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov, 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 38883 m, kal. 7,62x39 Cv (nábojka) s 2 ks zásobníkov, z ktorých v dôsledku prerobenia bolo možné strieľať jednotlivo aj dávkami, 1 ks útočnej pušky (samopal) systému Kalašnikov, juhoslovanskej výroby, zn. CZ M 64 A, výrobného číslo A-10500, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov, ktorá bola schopná strieľať jednotlivo aj dávkami, 1 ks samonabíjacej pištole ruskej výroby zn. Makarov s odstráneným výrobným číslom, kal. 9 mm BrowningCourt, ktorá bola strelbyschopná, 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, výrobného číslo D 6154, kal. 9 mm Luger, ktorá v dôsledku prerobenia bola strelbyschopná, 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, bez výrobného čísla, kal. 9 mm Luger, ktorá bola strelbyschopná, pričom vo všetkých prípadoch ide o zakázané zbrane v zmysle zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákona o zbraniach a strelive), vo vzťahu k týmto zbraniam si obvinení bez príslušného povolenia

zabezpečili 471 ks nábojov kal. 7,62x39 použiteľných do vyššie uvedených samopalov, 185 ks nábojov kal. 9 mm Luger použiteľných do pištolí vz. CZ, 24 ks nábojov kal. 9 mm BrowningCourt, použiteľných do horeuvedenej pištole zn. Makarov, avšak išlo o strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, pričom predmetné zbrane a strelivo obvinení prechovávali až do dňa 19.9.2012, kedy v meste Stará Turá pri budove technických služieb došlo k zaisteniu obvinených a prehliadke motorového vozidla zn. Land Rover s falošným evidenčným číslom G. a jeho tesnej blízkosti, kde boli citované zbrane a strelivo zaistené;

3/ obvinený U. Z. si bez oprávnenia v presne nezistenom čase a nezisteným spôsobom zabezpečil a prechovával na nezistenom mieste a v obci J. O. pred rodinným domom č. XXX v osobnom motorovom vozidle zn. Y. K. ev. č. E., 300 ks nábojov kal. 7,62x39 a 3 ks nábojov kal. 6,35 Browning, teda strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, a to až do dňa 19.9.2012, kedy ho vydal príslušníkom PZ počas prehliadky citovaného motorového vozidla;

4/ obvinený O. L. si bez oprávnenia v presne nezistenom čase a nezisteným spôsobom zabezpečil a prechovával na nezistenom mieste a v meste K., šasť O. na ul. K. XXXX/XX v byte Y. ktorý patril družke obvineného O. L. A. O., 2 ks nábojov kal. 22 Long Rifle a 1ks náboja kal. 40 Smith & Wesson, teda strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, a to až do dňa 19.9.2012, kedy toto strelivo bolo zaistené počas domovej prehliadky v uvedenom byte;

5/ obvinený T. V. I. si bez oprávnenia v presne nezistenom čase a nezisteným spôsobom zadovážil a prechovával v K. na M. ulici XX/A, 40 ks nábojov kal 7,62x25, teda strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, a 1 ks zameriavača ruskej výroby zn. Baigiš 5P bez označenia výrobným číslom, skonštruovaného na princípe noktovízora, pričom išlo o zakázaný doplnok zbrane v zmysle zákona o zbraniach a strelive, toto strelivo a zakázaný doplnok zbrane prechovával a to až do dňa 19.9.2012, kedy došlo k zaisteniu týchto predmetov počas domovej prehliadky v tomto dome;

6/ obvinený O. L. si bez oprávnenia v presne nezistenom čase a nezisteným spôsobom zadovážil a prechovával na nezistenom mieste a meste A. E., 30 ks nábojov kal. 9 mm Luger, strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, a to až do dňa 19.9.2012, kedy predmetné strelivo bolo zaistené u tohto obvineného počas vykonávania jeho osobnej prehliadky;

7/ obvinený T. V. I. si bez oprávnenia v presne nezistenom čase a nezisteným spôsobom zadovážil a prechovával na nezistenom mieste a meste A. E., 15 ks nábojov kal. 9 mm Luger, strelivo, ktorého nadobúdanie a držba podlieha povoľovaciemu konaniu v zmysle zákona o zbraniach a strelive, a to až do dňa 19.9.2012, kedy predmetné strelivo bolo zaistené u tohto obvineného počas vykonávania jeho osobnej prehliadky.

Boli za to odsúdení:

obžalovaný U. Z. podľa § 188 ods. 4 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. c) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí, a to :

- 2 kukly čiernej farby zn. Oxford
- 2 kusy falošných značiek na motorové vozidlo s evidenčnými číslami G.- 1 kus mobilný telefón zn. Nokia 3100, IMEI XXXXXXXXXXXXXXXX
- 1 kus SIM karta T-Mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky v rozsahu § 77 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s povinnosťou oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

obžalovaný O. L. podľa § 188 ods. 4 Tr. zákona s prihladnutím na § 38 ods. 3 v spojení s § 36 písm. j) Tr. zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. c) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí, a to :

- 1 ks mobilný telefón zn. Nokia 100, IMEI XXXXXXXXXXXXXXX s batériou
- 1 ks karta T-mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXE
- 1 ks mobilný telefón zn. NOKIA N95, IMEI XXXXXXXXXXXXXXX
- 1ks karta T-mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXB
- 1 ks čierna balistická vesta zn. Petris model P10
- 1 ks nepriestrelná vesta bielej farby
- 1ks nepriestrelná vesta farby camo
- 1 ks kovové putá
- 2 ks nábojov kal. 22 Long Rifle
- 1 ks náboja kal. 40 Smith Wesson

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky v rozsahu § 77 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s povinnosťou oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

obžalovaný T. V. I. podľa § 188 ods. 4 Tr. zákona s prihladnutím na § 38 ods. 3 v spojení s § 36 písm. j) a písm. n) Tr. zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona za použitia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. c) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí, a to :

- 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 74198 r, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov
- 1 ks útočnej pušky (samopal) československej výroby, Sa vz. 58, výrobné číslo 38883 m, kal. 7,62x39 Cv (nábojka) s 2 ks zásobníkov,
- 1 ks útočnej pušky (samopal) systému Kalašnikov, juhoslovenskej výroby, zn. CZ M 64 A, výrobného číslo A-10500, kal. 7,62x39 s 2 ks zásobníkov,
- 1 ks samonabíjacej pištole ruskej výroby zn. Makarov s odstráneným výrobným číslom, kal. 9 mm BrowningCourt,
- 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, výrobného číslo D 6154, kal. 9 mm Luger,
- 1 ks samonabíjacej pištole českej výroby zn. CZ mod. 85 B, bez výrobného čísla, kal. 9 mm Luger
- 771 ks nábojov kal. 7,62x39
- 230 ks nábojov kal. 9 mm Luger
- 24 ks nábojov kal. 9 mm BrowningCourt
- 40 ks nábojov kal. 7,62x25
- 1 ks mobilný telefón zn. NOKIA C2, IMEI XXXXXX/XX/XXXXXX/X
- 1 kus SIM karta Orange č. XXXXXXXXXXXXB
- osobné motorové vozidlo L. VIN A tmavomodrej farby

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona bo obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky v rozsahu § 77 odsek 1 písm. a) Trestného zákona s povinnosťou oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátor a všetci traja obžalovaní v zákonnej lehote podali proti nemu odvolanie.

Prokurátor podal odvolanie proti výrokom napadnutého rozsudku o uložených trestoch a o ochranných opatreniach. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že pokiaľ ide o výroky o vine a právnom posúdení skutku, tieto považuje za zákonné a opodstatnené. Nestotožňuje sa však s výškou uložených trestov odňatia slobody u všetkých troch obžalovaných, nakoľko podľa jeho názoru uložené tresty dostatočne nezohľadňujú spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaných, v dôsledku čoho sú v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1, 4 Tr.zák. U obžalovaného T. V. I. zároveň došlo k porušeniu ustanovenia § 39 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák., nakoľko pre aplikáciu tohto inštitútu, t.j. uloženia trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, neboli splnené zákonné podmienky. Podľa názoru prokurátora i dĺžka uloženého ochranného opatrenia - ochranného dohľadu dostatočne nevystihuje spoločenskú nebezpečnosť spáchanej trestnej činnosti. Pri posudzovaní trestnej činnosti všetkých obžalovaných bolo potrebné konštatovať existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h/ Tr.zák, t.j. že obžalovaní spáchali viac trestných činov. K tejto priťažujúcej okolnosti bolo potrebné prihliadať aj pri ukladaní trestu odňatia slobody jednotlivým obžalovaným, k čomu nedošlo, keďže u všetkých obžalovaných nemohlo dôjsť k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného o 1/3 podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. na základe viacčinného súbehu trestných činov. S poukazom na vyššie uvedené u obžalovaného U. Z. v dôsledku existencie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr.zák. prevažuje pomer priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi, v dôsledku čoho je potrebné s poukazom na § 38 ods. 4 Tr.zák. zvýšiť dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o 1/3, t.j. z 15 rokov na 20 rokov a v takto upravenej sadzbe 20 rokov až 25 rokov ukladať trest odňatia slobody. U obžalovaného O. L. v dôsledku priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h / Tr.zák., t.j. spáchanie viacerých trestných činov a v dôsledku existencie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr.zák., t.j. vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu, sa vyrovnáva pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a preto u tohto obžalovaného nemôže dôjsť s poukazom na § 38 ods. 3 Tr.zák. k zníženiu hornej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o 1/3, t.j. z 25 rokov na 20 rokov. Vzhľadom na to u obžalovaného O. L. je potrebné pri ukladaní trestu odňatia slobody vychádzať zo stanovenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, t.j. vo výmere od 15 rokov do 25 rokov. Priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr.zák. je daná aj u obžalovaného T. V. I.. Podľa názoru prokurátora nie je možné stotožniť sa s názorom okresného súdu, že u obžalovaného T. V. I. je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr.zák., t.j. napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti. Obžalovanému T. V. I. bolo možno túto okolnosť priznať iba na začiatku prípravného konania krátko po jeho zadržaní. Obžalovaný T. V. I. na posledných hlavných pojednávaniach a verejných zasadnutiach skutočnosti uvedené v doznávajúcich výpovediach poprel s tým, že bol pri týchto výpovediach ovplyvnený otrasom zo zásahu príslušníkov PZ pri zadržaní jeho osoby. Zároveň tak v prípravnom konaní, ani na pojednávaní Okresného súdu Trenčín žiadnym spôsobom nekonkretizoval, odkiaľ zabezpečil pre celú organizovanú skupinu všetky strelné zbrane a stelivo, ktoré boli určené na prepad pancierového motorového vozidla. Vzhľadom k daným skutočnostiam u obžalovaného T. V. I. mal okresný súd podľa názoru prokurátora prihliadať len k jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr.zák. a k jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr.zák, v dôsledku čoho nie je možné s prihliadnutím na § 38 ods. 3 Tr.por. znižovať hornú hranicu trestnej sadzby u tohto obžalovaného z 25 rokov o 1/3 na 20 rokov, ale trest je potrebné ukladať v zákonom stanovenej sadzbe v rozpätí od 15 rokov do 25 rokov. U tohto obžalovaného však podľa názoru prokurátora rozhodne došlo v príkrom rozpore s § 39 ods. 1 Tr.zák. a § 39 ods. 2 Tr.zák. k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, t.j. pod 15 rokov. V tejto súvislosti prokurátor poukázal na to, že podľa obsahu spisu a vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nie sú dané žiadne osobitné okolnosti prípadu, alebo pomery, ktoré by odôvodňovali aplikáciu inštitútu podľa § 39 ods. 1 Tr.zák. Vzhľadom na posúdenie konania obžalovaného podľa najprísnejšej kvalifikácie skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 4 Tr.zák., ako i vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa na trestnej činnosti podieľal ako člen organizovanej skupiny v zmysle § 129 ods. 2 Tr.zák., je v tejto trestnej veci vylúčené ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby z dôvodu okolností prípadu. Rovnako, ako u obžalovaných U. Z. a O. L., ani u obžalovaného T. V. I. skutočnosť, že trestná činnosť

bola ukončená v štádiu pokusu, nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr.zák.

Prokurátor v odvolaní ďalej poukázal na to, že obžalovaní U. Z., O. L. a T. V. I. boli odsúdení na nepodmienečné tresty odňatia slobody v súvislosti s obzvlášť závažným zločinom v štádiu pokusu, v dôsledku čoho bolo v zmysle § 76 ods. 1 Tr.zák. povinnosťou súdu uložiť obžalovaným ochranný dohľad, čo Okresný súd Trenčín urobil a uložil im ochranný dohľad vo výmere 2 roky. Podľa názoru prokurátora je doba uloženého ochranného dohľadu u všetkých obžalovaných nedostatočná, resp. neprimerane krátka. U obžalovaného U. Z. prokurátor poukázal na jeho trestnoprávnu minulosť, ktorá zakladá znaky recidívy. Vo vzťahu k obžalovanému O. L. prokurátor uviedol, že v minulosti bol obžalovaný opakovane trestne stíhaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, vo svojom bydlisku bez povolenia prechovával strelivo do viacerých druhov zbraní. Obžalovaný T. V. I. dlhodobo prechovával väčšie množstvo zbraní a streliva. S poukazom na vyššie uvedené, je podľa názoru prokurátora zrejmé, že u všetkých obžalovaných sú dané dostatočné dôvody na ich monitorovanie po ich prepustení z výkonu trestu, a to v maximálnej dĺžke ochranného dohľadu stanovenej v § 78 ods. 1 Tr.zák.

S poukazom na uvedené prokurátor v odvolaní navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a výrokoch o ochrannom opatrení - ochrannom dohľade u všetkých troch obžalovaných a aby podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám rozhodol tak, že obžalovanému U. Z. uloží úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody pri strednej trestnej sadzbe upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr.zák. so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a obžalovaným O. L. a T. V. I. uloží úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody pri strednej trestnej sadzbe so zaradením na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň navrhol, aby odvolací súd všetkým trom obžalovaným uložil ochranný dohľad vo výmere 3 roky. Pokiaľ ide o trest prepadnutia veci a uloženej povinnosti oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, tieto okresným súdom uložené tresty a povinnosť navrhuje uložiť tak, ako to urobil súd prvého stupňa.

Obžalovaný U. Z. vo vlastnom zdôvodnení odvolania namietal záver okresného súdu o dôveryhodnosti svedka A. s poukazom na jeho zatajovanie okolností trvania pracovného pomeru, na zatajovanie prijímania peňazí od polície, na jeho nepravdivé tvrdenie o neiniciovaní stretnutí s obžalovaným a na to, že svedka od počiatku riadila polícia, ktorá ho nútila dokončiť prípad. Obžalovaný poukázal na to, že v rozhovore svedka s otcom (hovor č. 12746) svedok tvrdil, že najprv nemal na výber a časom už musel spolupracovať, čo svedok povedal minimálne 5-tim ľuďom nezávisle (hovor č. 12776, 12746, hovor s matkou, hovor s Q. R.). Podľa názoru obžalovaného z vykonaného dokazovania vyplynulo, že svedka A. musel k spolupráci prehovárať riaditeľ NaKA. Svedok sa v nahrávke (č. 12776) priznáva k motívu spolupráce s políciou k údajnej príprave vraždy svedka, čo však svedok na pojednávaní poprel a vyhovárať sa na psychické problémy. Obžalovaný namietal, že nebola predložená dohoda o spolupráci svedka s políciou, s čím sa okresný súd nezaoberal. Podľa názoru obžalovaného nemôže byť dôveryhodný svedok, ktorý je preukázateľne drogovo závislý a ktorý konal podľa pokynov polície. Bolo teda preukázané, že svedok klame a rozpory v jeho výpovediach neboli odstránené. Obhajoba sa zaujímala aj o to, na základe čoho, ako často, aké množstvo peňazí a z akého konta dávala polícia svedkovi A.. Obžalovaný ďalej poukázal na to, že nebolo preukázané prevážanie peňazí firmou v mesiaci september 2012, a preto svedok nemal na čom spolupracovať s políciou. Z uvedených dôvodov svedok klamal, že miesto činu sa nachádzalo na ich obvyklých trasách. S poukazom na priateľský vzťah svedka A. s O. W. sa tento svedok snažil zakryť nezákonnú činnosť NaKA. O donútení svedka k spolupráci vypovedala aj svedkyňa Q. J.. Svedok T. M. K. podával klamlivé informácie do spisu o pohybe pancierového vozidla (č. I. 1125), o existencii hovorov medzi políciou a svedkom A. a nikto sa nevyjadril, prečo to bolo zatajované. Podľa názoru obžalovaného zo strany T. K. došlo k manipulovaniu s dôkazmi, k ich zatajovaniu a protizákonne prebehli ohliadky miesta činu, ako aj vozidla Land Rover pre neúčast' nestrannej osoby a nikoho z obvinených. Obžalovaný poukázal na čl. 501, podľa ktorého zaistené samopaly boli bez nábojov v nábojovej komore, čo je v rozpore s obžalobou, na závery znaleckého posudku, podľa ktorého povýstrelové splodiny boli zistené len na pravej rukavici a na to, že zaistené telefóny boli ešte aktívne viac ako 24 hodín po zadržaní obžalovaných, pričom znalec pripustil možnosť manipulácie s nimi. Obžalovaný ďalej zdôraznil, že akcia za 100.000 eur sa mala týkať predaja pozemku a alibi si zabezpečoval z dôvodu, že bol svedkom udalosti, v ktorej nechcel figurovať. Podľa názoru obžalovaného zvukovo-obrazové záznamy zo stretnutí Z. - A. sú získané protizákonne. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na kauzu, známu ako „Turecký kamión“, v ktorej

Krajský súd v Trnave uviedol, že svedok nesmie a nemôže vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy. Nahrávanie môže vykonať len polícia alebo agent a nezákonne získané dôkazy musia byť hneď zničené. Obžalovaný poukázal na to, že je neprípustné, ak svedok vedome spolupracuje s políciou a potom cez niekoho vytvára podmienky na skutok. Obžalovaný ďalej v odvolaní namietol správnosť záveru okresného súdu, podľa ktorého bol preukázaný úmysel páchať lúpež. Oni to brali od počiatku ako krádež, keďže A. to chcel vyhodiť dobrovoľne a nebude treba prekonávať žiadnu prekážku zbraňou. Vykonaným dokazovaním nebola tiež preukázaná výška škody, keďže 19.09.2012 bol preukázaný jeden a jediný úmysel upustiť od krádeže. Podľa názoru obžalovaného bolo porušené právo na obhajobu, a to odopretím vypočutia K. k participácii polície na prípade, svedkyne M. k nahrávke č. 12776 k motivácii svedka A., riaditeľa F. K. k prevozu peňazí, operatívcom NaKA k organizovaniu prípadu od samého počiatku, svedka T.. K. z dôvodu jeho klamlivých tvrdení a podávania klamlivých informácií, odopretím preskúmania duševného stavu a dôveryhodnosti svedka A.. Okresný súd tiež nezistil skutkový stav veci podľa predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, keď nezistil, čo sa udialo dňa 11.05.2012 pri stretnutí obžalovaného so svedkom A., z ktorého stretnutia chýba záznam. To isté platí o stretnutí dňa 25.07.2012, o ktorom stretnutí existuje dôkaz na čl. 878. Obžalovaný nesúhlasí s tvrdením T.. K., že tieto stretnutia nebolo možné zaznamenať, lebo svedok A. tvrdil, že nahrávanie nosil vždy na sebe. Obžalovaný nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, ohľadne zabezpečenia výpisov z telefónnych staníc, že tieto si môže obhajoba zabezpečiť sama, keďže obžalovaní nie sú majitelia označených čísel. Obžalovaný vytýkal tiež okresnému súdu, že súd pri výsluchu svedka A. vznášal námietky namiesto prokurátora. V závere odvolania obžalovaný zhrnul vyššie uvedené návrhy na doplnenie dokazovania a poukázal na iné obdobné prípady, pri ktorých bola škoda zdokladovaná faktúrami, avšak kvalifikačným momentom nebola škoda pre absenciu jej vzniku, resp. boli posúdené ako krádeže z dôvodu spolupráce zamestnancov. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

V úvode písomných dôvodov odvolania obhajca obžalovaného O. L. poukázal na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku, pričom výroky tohto rozsudku vo vzťahu k obžalovanému 2) považuje za nesprávne. Obhajoba poukázala na to, že nemá žiadne garancie o kompletnosti zvukových záznamov, dodatočne predložených prokurátorom na základe pokynu v uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.09.2013 a o ich kompletnosti nepresvedčil ani vyšetrovateľ K.. Obhajoba vytýkala okresnému súdu, že v tejto súvislosti na odstránenie uvedených pochybností nevykonal navrhované znalecké dokazovanie. V súvislosti s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, v ktorom bola vytýkaná nejasnosť, nezrozumiteľnosť, neúplnosť a nepreskúmateľnosť skutkových zistení v zrušenom rozhodnutí okresného súdu, obhajoba žiada doplniť dokazovanie predvolaním a vypočutím vyšetrovateľa K. a po zbavení mlčanlivosti ho vypočuť aj ku skutkovým okolnostiam celého prípadu, týkajúcim sa miery účasti polície na žalovanom skutku. Z vykonaných dôkazov pritom vyplýva, že nešlo len o policajnú asistenciu, ale že polícia inštruovala svedka A., čo má robiť, kde má ísť, kedy a čo má U. Z. povedať. Po skončení pracovného pomeru svedka mu tiež polícia zakázala ísť na úrad práce a svedka obmedzovali v pohybe. Policajt dával svedkovi pokyn v súvislosti s akciou, k obsahu SMS. Podľa názoru obhajoby inštrukcie, pokyny, zákazy a obmedzenia polície voči svedkovi prekračovali hranice monitorovania trestnej činnosti. Obhajoba ďalej vytýkala okresnému súdu, že v rozpore s Trestným poriadkom a zásadou kontradiktórnosti odmietol vypočuť ako svedka majiteľa firmy K., ktorého predvolal na pojednávanie v súvislosti s nejasnými výpoveďami svedka M. ohľadne reálnosti vykonania prevozu peňazí dňa 19.09.2014. Obhajoba ďalej poukázala na časť výpovede svedka A. ohľadne jeho súčinnosti s políciou a na výpoveď svedkyne R., ktoré výpovede vyvolali u obhajoby pochybnosti o hodnovernosti svedka A.. Preto obhajoba navrhla vykonať znalecké dokazovanie na posúdenie dôveryhodnosti svedka, ktorému návrhu okresný súd nevyhovel napriek doplneným výsledkom vykonaného dokazovania po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresného súdu. Podľa názoru obhajoby, napriek doplnenému dokazovaniu naďalej zostalo nezodpovedané, kto ako prvý prišiel s návrhom na odcudzenie peňazí, prečo prokuratúra nepredložila od začiatku súdu všetky záznamy za účelom posúdenia, či sú záznamy kompletne a či nedošlo k manipulovaniu s nimi. Pochybnosti o správnosti vzbudzuje aj záver súdu o výške sumy peňazí, pričom obhajoba považuje určenie tejto sumy okresným súdom za nepresné a zavádzajúce. Informácie o výške prepravovaných súm sa pritom neustále menili. Ak by svedok A. nebol pod tlakom polície, tak by v súlade so skutočnosťou oznámil obžalovanému Z., že preprava peňazí skončila, a preto žiadna akcia nemôže pokračovať. Všetko, čo nasledovalo po 31.08.2012, bola vo vzťahu k obžalovaným fikcia za aktívnej účasti polície. Obhajoba má za to, že okresný súd rozhodol o vine obžalovaných predovšetkým na základe vyjadrení svedka A. a odposluchov, obsah ktorých okresný súd nevyhodnotil v kontexte ostatných dôkazov v súlade so zásadou v pochybnostiach

v prospech obvinených. Označenie M. A. ako spolupracujúceho svedka si možno len ťažko predstaviť, keďže sloboda jeho rozhodovania bola podľa jeho vlastných slov iba 50%-tná. Podľa názoru obhajoby právne posúdenie skutku v bode 1/ okresným súdom je nesprávne, lebo malo ísť o dobrovoľné vydanie peňazí, pričom aj podľa vyjadrenia svedka A. zbrane bolo potrebné zabezpečiť preto, aby to vyzeralo dôveryhodne. Obžalovaní napriek dohode o vydaní peňazí neboli napevno rozhodnutí vykonať plán, k nasadnutiu do auta ich nalákal svedok A. podľa pokynov polície. Pokiaľ ide o uložený trest obžalovanému O. L., tento obhajoba považuje za neprimerane prísny, nakoľko tento obžalovaný viedol pred skutkom riadny život. Obhajoba navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej časti a vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

V písomných dôvodoch odvolania, obhajca obžalovaného T. V. I. poukázal na to, že v súlade s ustanoveniami Tr.por. sa vždy začína trestné stíhanie za skutok, ktorý sa už stal. V prejednávanom prípade sa trestné stíhanie začalo uznesením vyšetrovateľa zo dňa 02.03.2012 pre skutok, ktorý z hľadiska obsahu skutkovej vety sa mal teoreticky stať v budúcnosti. Vyšetrovateľ v skutkovej vete svojho uznesenia uviedol, že od presne nezisteného mesiaca roku 2012 najmenej traja doposiaľ nezistení páchatelia pripravujú prepadnutie pancierového vozidla spol. K., s.r.o., prepravujúceho peniaze, za týmto účelom si už zaobstarali vybavenie a zbrane a v meste Trenčín oslovili osobu svedka A.. Okresný súd už v odôvodnení svojho predchádzajúceho rozsudku uviedol, že sa nemôže procesne stotožniť s právnou kvalifikáciou žalovaného konania v zmysle podanej obžaloby, pričom pokiaľ by nebolo uznesenia zo dňa 18.09.2012, musel by celú obžalobu považovať za zmätočnú a vôbec by sa ňou nemohol zaoberať. Na základe toho obhajoba opätovne konštatuje, že pre elementárne rozpory a svoje stanovisko mal okresný súd celú trestnú vec vrátiť do prípravného konania a nesnažiť sa naprávať chyby prípravného konania v čase, keď realizovanie podstatných vyšetrovacích úkonov bolo podľa polície, ako aj súdu, z hľadiska uplynutia času nemožné. Uznesenie zo dňa 02.03.2012 v spojení s uznesením zo dňa 18.09.2012 sú plne a diametrálne odlišné a nemôžu v jednom kontexte udalostí byť vôbec podkladom pre takto podanú a prejednávanú obžalobu. Predseda senátu sám uviedol, že pokiaľ by súd skutkovo neupravil znenie podanej obžaloby, nebolo by možné podľa nej konať. Okresný súd nezodpovedal otázku, aké konanie, resp. skutok, ktorý sa mal stať pred vydaním uznesenia, bol pokrytý vydaním podľa súdu neakceptovateľného uznesenia. Ak prijmeme ad absurdum stanovisko okresného súdu, že orgán činný v trestnom konaní sa mohol zaoberať len tým, čo sa stalo, nemá „upravená verzia obžaloby žiadnu oporu v podanej obžalobe“. Je teda daná otázka, o čom súd z hľadiska podanej obžaloby rozhodoval. Pokiaľ mal za to, že takto radikálne je potrebné zasahovať do znenia obžaloby, mal buď obžalobu označiť za zmätočnú a obžalovaných oslobodiť, alebo prinajmenej mal vec vrátiť do prípravného konania. Základnou zásadou trestného procesu je obžalovacia zásada, a teda znenie obžaloby má byť výsledkom dokazovania. Prokurátor touto obžalobou mal dokázať priebeh udalosti a následne jej právnu kvalifikáciu. V tomto smere teda procesný krok podania obžaloby z hľadiska jej odôvodnenia a obhajoby, jej znenia zo strany prokurátora, bol nahradený zásahom okresného súdu, čo z pohľadu obžalovacej zásady je neakceptovateľné. Po vrátení veci sa okresný súd s týmto svojím názorom a následne jeho radikálnou zmenou nevyporiadal a ani ho nevysvetlil okrem konštatovania, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Obhajoba má za to, že krajský súd svojím rozhodnutím reagoval na situáciu ku dňu 23.06.2013, pričom od tohto dňa došlo k radikálnej zmene dôkaznej situácie ako vo vzťahu skutkovému, tak aj právnemu. Obhajoba ďalej poukázala na celú výrokovú časť napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému T. I., na predchádzajúci zrušený rozsudok a na pokyn krajského súdu v zrušujúcom rozhodnutí doplniť dokazovanie s tým, že až po vykonaní dôkazov v naznačenom smere bude možné po ich vyhodnotení i vyhodnotení už vykonaných dôkazov v zmysle § 2 ods. 10 a 12 Tr.por. rozhodnúť v súlade so stavom veci a zákonom, ak samozrejme vo veci nebude nutné vykonať iné relevantné dôkazy, či už navrhnuté procesnými stranami alebo také, ktorých nutnosť vykonania vyplynie práve z vykonania nariadeného dôkazu. Podľa názoru obhajoby okresný súd ani po vrátení veci odvolacím súdom nepostupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami, vzťahujúcimi sa k podmienkam vyhotovenia a použitia ITP podľa § 114, § 115 a § 113 Tr.por. Z obsahu spisu a vykonaných dôkazov vyplýva, že použité ITP nie sú úplné, keď z akcie s názvom Gargamel boli predložené len prepisy záznamov z akcie Gargamel 1, 2, 5, 6, 7, 10, 14 a 16 a tie nie sú úplné. Preto nemožno posúdiť dôvody pre taký postup a nemožno posúdiť ani to, či sú záznamy úplné, či boli záznamy manipulované alebo zatajené, z akého dôvodu, koľko bolo zaznamenaných hovorov na základe každého konkrétneho príkazu, koľko bolo zaznamenaných zvukových záznamov (počet stretnutí obžalovaného Z. a svedka A.), či počet zaznamenaných hovorov a počet zaznamenaných zvukových záznamov súhlasí s počtom ich vyhotovených prepisov, resp. z akého dôvodu neboli predložené všetky dôkazné prostriedky, získané na základe vydaných príkazov, aké boli a sú dôvody ich utajenia a nepredloženia súdu. Preto nemožno

posúdiť, či v tomto smere ide o dôkazné prostriedky, získané zákonným spôsobom a či sú použiteľné v konaní pred súdom. Okresný súd sa s uvedenými otázkami nezaoberal a ani nevyporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom neuviedol objektívne a podstatné dôvody, prečo zamietol návrhy obhajoby na objasnenie uvedených otázok. Realizáciu dokazovania nariadeného odvolacím súdom nie je možné vykonať a naprávať jednoduchým konštatovaním vyšetrovateľa, že nič iné k dispozícii nemá a iné k dispozícii nebolo, keďže technické dáta nasvedčujú niečo inému. Napriek námietkam obhajoby bol výsluch vyšetrovateľa rozhodnutím súdu striktné obmedzený na skutočnosť týkajúcu sa kompletnosti dôkazného materiálu. Doteraz vykonanými dôkazmi tak neboli preukázané okolnosti ich legálnosti. Preto závery okresného súdu aj na podklade uvedených dôvodov sú predčasné. Obhajoba ďalej poukázala na to, že súdu neboli poskytnuté záznamy telekomunikačnej prevádzky ako celok, teda bez akéhokoľvek zásahu z vonka. To, že OČTK nie sú schopné zabezpečiť záznamy ako celok od prvej do poslednej minúty tak, ako to nariadil odvolací súd, nemôže byť odôvodnením pre rozhodnutie o zamietnutí týchto dôkazov. Povinnosťou OČTK je zabezpečiť dôkazný materiál komplexne, teda nielen ten dôkazný materiál, ktorý sa považuje za dôležitý z hľadiska OČTK. Obhajoba pritom nenamietala sprístupnenie dôkazného materiálu zo strany súdu, s čím sa prvostupňový súd zaoberal, ale obhajoba namietala, že zo strany OČTK nebol predložený súdu dôkazný materiál ako celok bez akýchkoľvek pochybností. Z uvedeného dôvodu nebol splnený pokyn odvolacieho súdu. Jednoduchým porovnaním fakturovanej minútáže na telefónne čísla zo strany operátora s minútážou dôkazov, predloženou súdu, by bola zodpovedaná elementárna otázka nariadená odvolacím súdom, a to otázka kompletnosti a celosti dôkazného materiálu. Obhajoba v tomto smere navrhovala znalecké dokazovanie, ktorý návrh bol okresným súdom zamietnutý ako nedôvodný. Obhajoba tiež žiadala podanie návrhu na zbavenie mlčanlivosti vyšetrovateľa PZ, ako aj operatívco, ktorí sa na akcii podieľali. Podľa názoru obhajoby nič tajné už prezradiť nemohli, keďže osoby, ktoré sa veci zúčastnili, boli stotožnené a išlo o vyriešenie základnej otázky, či išlo o policajnú provokáciu, alebo o sledovanie deja zo strany polície. Výpoveď uvedených osôb je v tomto smere teda nenahraditeľným dôkazom a nie je dôvod, aby táto možnosť bola obžalovaným odňatá. Obhajoba ďalej poukázala na právne úvahy ohľadne použiteľnosti dôkazu v trestnom konaní a zdôraznila, že použitie ITP v rozpore so zákonom predstavuje nezákonný dôkaz, ktorý nemožno použiť. Tiež poukázala na rozdiel medzi policajnou provokáciou a skrytou reakciou polície. Za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neinicuje, t.j. nevytvára u kontrolovaných osôb vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však nesmú byť nijako mimoriadne, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať s časovým odstupom až po tom, čo si páchatel osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne vykonal kroky k jeho spáchaniu. Obzvlášť významným dôkazom v prejednávanom prípade bola výpoveď svedka A., ktorý prípravu lúpeže mal oznámiť polícii po tom, čo bol kontaktovaný obžalovaným Z.. Obhajoba namietala, že to bol práve svedok A., ktorý naviedol obžalovaných na spáchanie žalovaného skutku, resp. nepravdivými informáciami nútil obžalovaných pokračovať v príprave plánovanej „fingovanej“ lúpeže vytvorením fikcie prepravy. Zvukové záznamy zo stretnutí svedčia, že to bol práve A., ktorý sa iniciatívne zaujímal o vec, zabezpečoval všetky okolnosti prepravy peňazí a na to nadväzujúce ostatné okolnosti, majúce význam pre úspešné plánovanie prepady, vrátane druhu zbraní, ich použitia, pancierovania vozidla, spôsobu zabezpečovania prepravy peňazí a minimálnej požadovanej sumy prepravovanej v hotovosti, a to v spolupráci a podľa pokynov polície. Okresný súd pritom pripustil, že sa vyskytli momenty, kedy konanie polície prostredníctvom A. hraničilo s tzv. policajnou provokáciou. Konanie svedka A. alebo polície obhajoba jednoznačne považuje za provokáciu zo strany polície, s ktorou svedok aktívne spolupracoval. A. bol iniciátorom pripravovanej lúpeže, t.j. vyvolal u obžalovaných vôľu spáchať trestný čin a po tom, čo chceli upustiť od svojho konania, na pokyn polície vykonával tlak voči obžalovaným, aby sa skutok vôbec realizoval. Tým sa vytvárali neobvyklé a neprimerané podmienky na spáchanie žalovaného skutku, teda konaním A. na základe spolupráce s políciou sa prekročili hranice vytvárania obvyklých podmienok. Z dodatočnej výpovede poškodeného M. bolo zrejmé, že celú vec organizovala polícia. Spoločnosť K. dostala príkaz zabezpečiť a dať k dispozícii A., ktorý sa riadil pokynmi polície. V súvislosti s uvedeným, obhajoba poukázala na obsah výpovede M. M., na prehraté záznamy policajnej akcie Gagamel 1, výpovede svedka A. v konaní, na nahrávku č. 12776, ako aj na ďalšie záznamy hovorov z CD 2, predloženého obhajcom JUDr. Ujom na hlavnom pojednávaní. Celý skutkový dej by teda nebol možný bez polície, ktorá vydávala pokyny svedkovi A., ako má postupovať vo veci a svedkovi M. ohľadne potreby zabezpečenia obrneného vozidla a svedka A. na deň 19.09.2012. Takýto postup polície nie je a nemôže byť v demokratickom štáte upravený ustanoveniami Tr.por. Polícia svojím postupom a konaním vytvorila podmienky a navodzovala situáciu so zjavnou snahou realizovať skutok aspoň do štádia pokusu, čo je exces z ústavných a zákonných hraníc. Zásah štátu a účasť na skutkovom deji bol možný len na základe zákonného

použitia agenta policajta v zmysle príslušných ustanovení Tr.por. Potom nie je možné čudovať sa, ak v súdnom spise absentujú zvukové záznamy a ich písomné prepisy z niektorých ďalších stretnutí, ak absentujú všetky odchádzajúce a prichádzajúce hovory telefónneho čísla obžalovaného Z. XXXX XXX XXX (vyšetrovateľ mal k dispozícii toto číslo od 02.03.2012) a ak na uvedenú stanicu nebol daný podnet, ani návrh na odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky napriek tomu, že od OČTK majú povinnosť zistiť skutkový stav ako v neprospech, tak aj v prospech obžalovaných. Obžalovaný sa právom cítil byť v tomto konaní dotknutý, keďže všetky návrhy obhajoby, ktoré boli dané v súlade so stanoviskom odvolacieho súdu, boli zamietnuté. Preto obhajoba zotráva na procesných dôvodoch odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu zo dňa 24.06.2013. Obhajoba zotrvala na tom, že všetky podnety, návrhy na vydanie príkazov, ako aj príkazy sudcu pre prípravné konanie sú nezákonné, absolútne neúčinné a nepoužiteľné na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru obhajoby je rozsudok okresného súdu naďalej nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, neobsahuje náležitosti uvedené v § 168 ods. 1 Tr.por., nedá sa z neho zistiť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahy sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä s tými, ktoré si navzájom odporujú a okrem všeobecnej konštatácie súd neuviedol dôvod odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania. Okresný súd sa opomenul vyporiadať s nezákonne získanými dôkazmi, ako aj so závažnými procesnými pochybeniami, uvedenými v rozhodnutí odvolacieho súdu. Okrem toho obhajoba má za to, že došlo k porušeniu základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 9, 10 Tr.por. najmä v súvislosti s povinnosťou objasňovať s rovnakou starostlivosťou skutočnosti svedčiace v prospech obvineného. Okresný súd, hoci požiadal o predloženie originálu alebo overenej kópie dohody so A., sa uspokojil len s predložením neurčitej faxovej kópie a súhlasu svedka A. s použitím technického zariadenia, po čom vyhlásil dokazovanie za skončené. Vyšetrovateľ dokonca formou úradného záznamu oznámil, že žiadna dohoda alebo iný právny úkon nebol realizovaný a pripojil faxovú kópiu. Týmto prakticky potvrdil, že neboli realizované žiadne protokoly, ktoré sa vyžadujú pre použitie technických prostriedkov a hlavne pre možnosť ich dôkazného použitia na hlavnom pojednávaní. Obhajoba ďalej poukázala na to, že aj podľa samotného znalca z odboru elektroniky nie je vylúčená možnosť úpravy, zásahu alebo iného konania do predmetu jeho znaleckého dokazovania (stav mobilných telefónov pri akcii a zapojenie, stav SIM kariet, hlavne spôsob zaplombovania všetkých vstupov a výstupov do technického zariadenia). Čo i len pochybnosť o týchto otázkach nemôže byť vykladaná v neprospech obvineného. K záveru okresného súdu, podľa ktorého sa obžalovaní spoločne mali dopustiť úmyselného vytvárania podmienok k použitiu hrozby bezprostredného násillia proti inému v úmysle zmocniť sa cudzej veci, spôsobiť škodu veľkého rozsahu, a to závažnejším spôsobom so zbraňou, ako organizovaná skupina, obhajoba poukázala na to, že k deju došlo na základe iniciatívy a smerníc procesnej osoby A., ktorý stanovil deň a miesto, kde by malo dôjsť k dobrovoľnému odovzdaniu finančných prostriedkov, krytému fingovaným prepadom. Preto sa nemohlo jednať o lúpež, keďže malo ísť o dohodnuté dobrovoľné odovzdanie peňazí. Teoreticky by mohlo ísť len o prípravu krádeže podľa § 212 Tr.zák. alebo spreneveru podľa § 213 Tr.zák., eventuálne o trestný čin podvodu podľa § 221 Tr.zák. Výška škody je nepreukázateľná a jej stanovenie na hranicu 500.000 eur nemá oporu v dokazovaní. Vzhľadom na to, že vozidlo spoločnosti Bonul bolo v rozhodnom čase úplne mimo obvyklej trasy a miesta, kde došlo k stretu príslušníkmi PZ s posádkou vozidla L. P., nemohlo dôjsť k žiadnemu skutku, ktorého podstatou by bola príprava hrozby násillia alebo násillia samotného. Ide o nespôsobilý predmet avizovaného trestného činu lúpeže. Na základe uvedeného je podľa názoru obhajoby možné konštatovať, že rozsudok okresného súdu je naďalej ako celok založený na nesprávnom a nekompletnom vykonaní procesných úkonov, porušení práv na oboznámenie sa s výsledkami prípravného konania komplexne a bez skutočností, spochybňujúcich tento fakt, resp. bez opomenutia procesných úkonov, zásadných pre prípravné konanie a práva obžalovaného. Technické prostriedky nie je teda možné použiť pre objasnenie skutkového a právneho deja z dôvodu porušenia procesných ustanovení, bližšie špecifikovaných v odôvodnení odvolania. Podľa názoru obhajoby neboli splnené otázky dokazovania, špecifikované v rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto veci. Obhajoba navrhla, aby odvolací súd vykonal dokazovanie, ktoré bolo súdom prvého stupňa zamietnuté a na jeho základe rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr.por. a § 285 písm. a/ Tr.por. tak, že obžalovaný T. V. I. bude v plnom rozsahu oslobodený spod obžaloby, eventuálne aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaných U. Z. a O. L. sa vyjadril prokurátor. Vo vyjadrení uviedol, že výrok napadnutého rozsudku o vine a právnom posúdení skutkov obžalovaných je zákonný a opodstatnený. Podľa názoru prokurátora pri vykonávaní dokazovania na hlavnom pojednávaní nedošlo k žiadnemu

porušení procesných predpisov, konkrétne Trestného poriadku, v dôsledku čoho súd aj pri meritórnem posudzovaní veci vychádzal z dôkazov zabezpečených a vykonaných zákonným spôsobom. Rozsah vykonaného dokazovania v plnom rozsahu zodpovedá záverom predchádzajúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, vydaného v odvolacom konaní. Okresný súd zabezpečil pre všetkých obžalovaných a ich obhajcov poskytnutím CD nosičov kompletný prístup k zabezpečeným výsledkom nasadenia informačno-technických prostriedkov, ako i časový priestor na oboznámenie sa s týmito výsledkami. Zároveň na hlavnom pojednávaní konajúci súd opakovane vytvoril aj priestor a technické podmienky pre obhajobu na vykonanie nimi navrhovaných záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. S poukazom na obsah týchto úradných záznamov, popisujúcich aj kontakt svedka A. s príslušníkmi PZ, možno mať za to, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní, prípadne súdu, v žiadnom prípade nedošlo k manipulácii s obsahom zabezpečených záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. Postup okresného súdu zabezpečil v tejto trestnej veci rešpektovanie práva na obhajobu a dodržiavanie princípu rovnosti procesných strán. Preto prokurátor navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaných U. Z. a O. L. podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietol.

K odvolaniu prokurátora krajskej prokuratúry sa vyjadril obžalovaný O. L. prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vyjadrení uviedol, že obžalovaný O. L. so závermi prokurátora o zákonnosti a správnosti výroku o vine nesúhlasí. Poukázal na obsah svojho odvolania, kde uviedol všetky relevantné dôvody, pre ktoré považuje napadnutý rozsudok vo výroku o vine a právnom posúdení skutku za nezákonný a neopodstatnený. Preto považuje uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ako aj ďalšie uložené tresty za neprímerane prísne. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr.por. zamietol odvolanie prokurátora ako nedôvodné, aby zrušil rozsudok pokiaľ ide o všetky výroky o vine, treste vo vzťahu k obžalovanému O. L. a po zrušení tohto rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril aj obžalovaný T. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vyjadrení uviedol, že odvolanie prokurátora je nedôvodné, bezpredmetné a žiada ho ako celok odmietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokurátora a obžalovaných U. Z., O. L., T. V. I. podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí 30. januára 2015 na podklade včas podaných odvolaní prokurátora a obžalovaných U. Z., O. L., T. V. I. preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť odvolateľmi napadnutých výrokov o vine, trestoch a ochranných opatreniach, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe plnenia svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že podané odvolania sú v časti dôvodné.

Vzhľadom na to, že prokurátor nepodal odvolanie proti výrokom o vine obžalovaných, odvolací súd, súc viazaný rozsahom podaných odvolaní v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por., primárne pristúpil k preskúmaniu odvolaniami obžalovaných napadnutých výrokov rozsudku súdu prvého stupňa o vine obžalovaných.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že vo veci bolo už rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 24.06.2013, sp.zn. 1T/34/2013 (ďalej len „predchádzajúci rozsudok“, ak nie je uvedené inak), ktorý rozsudok bol v celom rozsahu zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.09.2013, sp.zn. 3To/75/2013 (ďalej len „zrušujúce rozhodnutie“, ak nie je uvedené inak).

Z hľadiska dôvodov odvolaní všetkých troch obžalovaných proti výrokom napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd musí konštatovať, že v predchádzajúcom odvolacom konaní v prejednávanej veci sa odvolací súd zaoberal otázkami správnosti zistenia skutkového stavu súdom prvého stupňa. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia uviedol nasledovné:

„Súd prvého stupňa na podklade doteraz (pozn. odvolacieho súdu - ku dňu 04.09.2013) vo veci vykonaných dôkazov dôvodne zistil, že skutky uvedené v obžalobnom návrhu pod bodmi 1 až 7 sa stali v ňom uvedeným spôsobom a že ich spáchali obžalovaní U. Z., O. L. a T. V. I.. Pre takýto záver z doteraz vykonaných dôkazov svedčia aj podľa zistenia odvolacieho súdu predovšetkým priznávajúce výpovede obžalovaného T. V. I. z prípravného konania, svedecké výpovede M. M., riaditeľa pobočky

spoločnosti K., s. r.o., M. A., zamestnanca uvedenej spoločnosti, W. Y., Y. I., B. M., Z. M., T. M., obsah zvukových záznamov zo stretnutí obžalovaného U. Z. a svedka M. A. i záznamov telekomunikačnej prevádzky obžalovaných i svedka A. a ich prepisy, obsah záznamov o sledovaní osôb (obžalovaný U. Z.) a vecí (motorové vozidlo zn. L. P.), znalecké posudky z odvetví balistiky, daktyloskopie, elektrotechniky, kriminalistickej a súdnej chémie, ako aj listinné dôkazy - zápisnice o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou (mesto Stará Turá), o prehliadke iných priestorov s fotodokumentáciou (vozidlá zn. L., o domových prehliadkach s fotodokumentáciou (byť v rodinnom dome, ktorý užíval obžalovaný U. Z., byť, ktorý užíval obžalovaný O. L. a dom, ktorého vlastníkom bol obžalovaný T. V. I.), zápisnice o zadržaní obžalovaných a ďalšie listinné dôkazy týkajúce sa porovnávania pachových stôp, či polohy obžalovaných pri zadržaní v motorovom vozidle. Neodôvodňujú pritom obhajobné tvrdenia a závery obžalovaných U. Z., O. L. a T. V. I. o tom, že iniciátorom a zľahčovateľom trestnej činnosti bol svedok A., ktorý sa riadil pokynmi polície, určil miesto, čas a spôsob spáchania údajnej lúpeže a určil aj výšku škody a že polícia svojím postupom a konaním sama sebe vytvorila podmienky a navodzovala situáciu so zjavnou snahou skutok realizovať aspoň do štádia pokusu, že tento postup zvolený políciou je extra legem a všetky dôkazy týmto postupom polície získané sú nezákonnými a nepoužiteľnými dôkazmi v trestnom konaní. Z doteraz vykonaných dôkazov, z nich predovšetkým z výpovedí svedkov M. A. a M. M. totiž vyplýva, že s vážne mieneným návrhom na prepád pancierového vozidla na profit pre neho vo výške 20% z lupu oslovil svedka M. A. obžalovaný U. Z., tiež to, že svedok M. A. o tomto návrhu obžalovaného informoval svojho nadriadeného a ten následne aj políciu a že svedok M. A. dobrovoľne, aktívne a za dodržania sľubu mlčanlivosti spolupracoval s políciou za podmienok utajenia formy tejto spolupráce pri plnení úloh policajného zboru pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku, odhaľovaní trestných činov a zisťovaní ich páchatel'ov. Doteraz vo veci vykonané dôkazy, z nich predovšetkým obsah zvukových záznamov zo stretnutí obžalovaného U. Z. a svedka M. A. i záznamov telekomunikačnej prevádzky obžalovaných i svedka M. A. a ich prepisy, ako aj obsah záznamov o sledovaní osôb a vecí (čl. 691, 703 - 756, 765 - 772, 780, 781 - 894, 906 - 1022) svedčia pre záver o pravdivosti výpovede svedka M. A., tiež pre záver o tom, že v priebehu mesiacov február 2012 až september 2012 obžalovaný U. Z. pri vedomosti ostatných obžalovaných nielen oslovil zamestnanca spoločnosti K., s.r.o., Nitra, pobočka Trenčín zabezpečujúcej transport peňazí M. A. so žiadosťou o poskytnutie informácií o trase, čase, množstve a ochrane prepravovaných peňazí, za účelom spolupráce vo vzťahu k prepádu takéhoto motorového vozidla s tým, aby sa v danom motorovom vozidle prepravovala finančná hotovosť vo výške najmenej 500.000 Eur, ale že počas tohto obdobia obžalovaní T. V. I. a O. L. zabezpečovali veci potrebné k prepádnutiu pancierového motorového vozidla ako zbrane, strelivo, motorové vozidlo, mobilné telefóny za účelom komunikácie, rušičku mobilného signálu a signálu GPS, mapy okolia miesta spáchania skutku ako i ďalšie veci potrebné k vykonaniu prepádu, že obžalovaný U. Z. zabezpečil pre potreby vykonania skutku falošné značky s evidenčnými číslami na motorové vozidlá a rodinný dom č. XXX, ktorý sa nachádzal v obci J. O., ktorý mal slúžiť ako úkryt obvinených pred a po spáchaní skutku, že obžalovaný vykonali obhliadku miesta plánovaného prepádu a únikových trás a že potom, ako dňa 19. septembra 2012 v ranných hodinách obvinení U. Z., O. L. a T. V. I. na základe predchádzajúcej dohody dostali od M. A., SMS správu, že v motorovom vozidle je dostatočná finančná hotovosť najmenej vo výške 1.000.000 Eur, nasadli do osobného motorového vozidla zn. L. P., opatreného falošným evidenčným číslom NR-XXX DV, s ktorým sa odviezli k mestu A. E. k budove technických služieb v smere na Nové Mesto nad Váhom, kde už len čakali s naštartovaným motorom na príchod pancierového vozidla tak, že obžalovaní U. Z. a O. L. s kuklami na hlave ležali v korbe motorového vozidla, pričom každý z nich držal v rukách samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, pričom poistky týchto zbraní boli odistené a tým boli zbrane pripravené k okamžitej streľbe, pričom obaja obžalovaní boli navyše ozbrojení pištoľou a obžalovaný T. V. I. sedel s kuklou na hlave za volantom motorového vozidla, pričom bol ozbrojený pištoľou a na sedadle spolujazdca mal uložený samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov. Z týchto dôkazov okrem iného vyplýva, že obžalovaný U. Z. napr. dňa 04.03.2012 pri stretnutí so svedkom M. A. mu okrem iného hovoril, že "bol som kvôli tomu v K. s "chalanom", povedali, že nemusíš byť vôbec pri ničom, stačí, keď dáš iba ty úplne stopercentné informácie, aby si to všetko premyslel a máš 20% podľa sumy, koľko sa bude brať, koľko sa zoberie, ty tam ani nemusíš byť v tom aute, stačí, keď dáš iba, presne vysvetlíš, či sa spúšťa poplach až keď zmačkne šofér", tiež, že "tak to všetko premysli, ako je to najlepšie spraviť, miesto, kde by to bolo najlepšie spraviť" i to, že "keby tam bolo okolo 500, tak je to super, lebo, keď je tam 500, máš kilo", ako aj to, že "sú dva varianty, ako sa to dá spraviť, že môžu nabehnúť so samopalmi alebo s RPG-čkou...", pričom svedok M. A. sa až potom vyjadril "no dobre, tak to teda dobre, akože bereme to tak, že idem do toho" (čl. 703 - 707). Rovnako zo zvukového záznamu zo dňa 14.03.2012 vyplýva, že obžalovaný U. Z. hovorí a dáva pokyny svedkovi M. A., čo má a čo bude musieť robiť (čl.

708 - 714), zo zvukového záznamu z 21.03.2012 je zrejmé, že obžalovaný U. Z. rozhodol o odložení akcie (čl. 720- 727), dňa 07.05.2012 obžalovaný U. Z. hovoril, že už je všetko vybavené, že tak už len kedy a ide sa na to, že už je aj auto bavorák alebo audina, že sa doviezlo až z Nemecka a že pôjdu štyria chalani (čl. 730 -732), dňa 09.05.2012 obžalovaný U. Z. oznámil svedkovi, že "zajtra sa to ešte nespraví, lebo sa musí ísť kompletne zmapovať terén, vieš, nie je to také jednoduché, ale až na budúci týždeň na milión percent, oni už majú prenajatú aj chalupu tam, len ešte prechádzajú všetky cestičky", tiež hovoril svedkovi, že musí rátať s tým, že policajti ich budú držať štyri až päť dní, že potom sa dohodnú "my sa potom dohodneme, kde ti ja nechám peniaze", že "budúci týždeň už je úplne všetko nachystané, majú pre mňa tú chalupu tam s okolím, majú tam všetko spravené, dneska prezerajú všetky cesty - už od včera rána to tam kukajú" (čl. 733 - 735). Podľa zvukového záznamu dňa 17.08.2012 obžalovaný U. Z. informoval svedka, že ešte potrebujú tak mesiac, že to bude auto L. P., že "už sme našli prior, ešte nemáme doriešenú cestu, lebo oni automaticky uzavrú každý vstup do A. E., do Nového Mesta, do Myjavy, ale my už vieme, že sa tam dá prejsť cez hory do okolitých dedín, kde máme dohodnutú chatu, ešte to bude trvať tak mesiac, lebo sú tam ešte nejaké nejasnosti" a že mu dajú rušičku GPS signálov, pričom sa vyjadril sa aj v tom smere, že "spravíme tam najmenšiu chybu a my máme dvadsaťpäť rokov, lebo je organizovaná lúpež" (čl.736 - 739). Dňa 10.09.2012 obžalovaný U. Z. okrem iného svedkovi hovoril, že "my už máme Trenčín, je to určite L.r čierny, bude mať nitrianske značky, značky sú ukradnuté, sú odstáte a ten sa potom zapáli, my už máme, my už..." (čl. 740 - 746). Dňa 17.9.2012 obžalovaný U. Z. okrem iné hovoril svedkovi pokyny, že "zajtra ti donesiem večer rušičku, od stredy od rána budeme čakať na SMS-ku, bude to stopercentne P.r čierny, nitrianske značky, urobíme to, boli sme v tom Hrašnom, tú cestu, čo si hovoril, my sme to celé prešli, to mi už máme, ešte za Starou Turou je jedna dedina, lenže za Starou Turou asi pol kilometra je cestička hneď doprava a je úplne hluchá, nič tam nechodí nikto tam nechodí, sme tam stáli asi trištvrte hodinu, tam to spravíme, tam vás spútame, je to poľná cesta", ďalej, že "aj na detektor lži pôjdeš, musíš si dať energeták a v živote nikto nezistí, či klameš, či hovoríš pravdu", "ideme všetci hop alebo trop" a "neboj sa nestane sa nič, to ti garantujem, pokiaľ oni nebudú tasiť alebo niečo také, lebo ani my sa nenecháme zastrelit" (čl. 747 -752) a dňa 18.9.2012 obžalovaný U. Z. doniesol svedkovi M. A. rušičku a okrem iného povedal, že "jednu jedínú vec, kedy to môžeme odložiť na budúci týždeň, jedine, že by si bol vo veľkej kolóne, bolo by za vami veľa áut, to by bola jediná vec, ale to nás uvidíš, lebo na konci Starej Turej, jak vychádzaš, tak po pravej strane sú také posledné fabriky alebo ja neviem také budovy alebo družstvo, tam my budeme odstavení, hneď na kraji, my keď vás zbadáme, my vystrelíme...my sme do toho dali dvadsaťtisíc euro, len rušička stála 600 euro" (čl. 753 - 756). Zo záznamov telekomunikačnej činnosti a ich prepisov napr. vyplýva, že dňa 9.8.2012 obžalovaný T. V. I. hovoril obžalovanému O. L., aby tam išli v nedeľu, že si pobejú všetky cestičky (hovor č. 4103), dňa 13.8.2013 volajúci obžalovaný U. Z. žiada svedka A. o stretnutie v stredu "lebo sú tam ešte nejaké nejasnosti, to, čo si ukazoval ty (A.) neni až tak dobré. Na tej ceste je to všetko dobré, len tá jedna cesta neni dobrá, veď stretneme sa v stredu, pokecáme" (hovor č. 10157), dňa 13.08.2012 obžalovaný U. Z. informuje obžalovaného O. L., že bol so A., pričom obžalovaný L. mu povedal, že vyberajú auto a pýtal sa, či A. povedal, že tam im to moc nevyhovuje, že niekde ďalej (hovor č. 4248), dňa 18.08.2012 z rozhovoru obžalovaných O. L. a T. V. I. vyplýva, že I. chce ísť zajtra strieľať (hovor č. 4378), dňa 10.9.2012 obžalovaný T. V. I. hovorí obžalovanému O. L., že by si to chcel ešte popozerať, pretože furt mu to mihá v hlave, tá frekventovaná cesta, že ako to urobiť (hovor č. 5219) a tiež dňa 10.09.2012 obžalovaný T. V. I. volá, že musia vypracovať úplne nový plán, že zistil zádrhel (hovor č. 986).

V tomto smere treba zdôrazniť, že doteraz vo veci vykonaného dôkazy, na ktoré bolo vyššie poukázané, z nich predovšetkým obsah zvukových záznamov zo stretnutí obžalovaného U. Z. a svedka M. A. i záznamov telekomunikačnej prevádzky obžalovaných i svedka A. a ich prepisov, ako aj obsah záznamov o sledovaní osôb a vecí (čl. 691, 703 - 756, 765 - 772, 780, 781 - 894, 906 - 1022), pritom zvýraznené konkrétnymi vyjadreniami obžalovaných, svedčia pre záver, že celý tzv. skutkový dej s trestnoprávnymi následkami vymysleli a zinscenovali práve obžalovaní a nie svedok M. A. a polícia, pričom svedok M. A. za situácie, keď konanie obžalovaných spočívalé v návrhu obžalovaného U. Z. na prepad pancierového vozidla na profit pre neho vo výške 20% z lupu sám oznámil nadriadenému a následne polícii (v prípade odmietnutia spolupráce s obžalovanými by bola nielen sťažaná možnosť zistenia páchatel'ov, možnosť zistiť miesto, čas a spôsob prepadu, ale navyše mohla byť ohrozená jeho bezpečnosť z hľadiska ohrozenia života a zdravia), sa mu len podľa pokynov obžalovaných prispôobil a plnil ho za asistencie (monitoringu) polície. Orgány činné v prípravnom konaní vo vzťahu k obžalovaným teda neuplatnili takú formu vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale naopak, uplatnili takú formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený, teda obmedzili svoj vplyv len na vyšetovanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom. V tejto súvislosti treba

uviesť, že doteraz vykonané dôkazy svedčia pre záver, že obžalovaní (nie svedok M. A.) aktívne preverovali všetky možnosti vykonania činu, obhľadli miesto, kde malo dôjsť k vykonaniu, určili, resp. menili a upresňovali ho, zabezpečili si únikové cesty i spôsob zahadzovania stôp (napr. zapálenie vozidla), viackrát vykonanie skutku odložili a rozhodli o jeho vykonaní v konkrétny deň, pričom napriek viacerým možnostiam dobrovoľne upustili od jeho vykonania (náznaky svedka M. A. o jeho možnom preložení, či o tom, že ak ku skutku nedôjde 19.9.2012, sa už nevidia, teda náznak ukončenia spolupráce, dokonca napriek okolnosti, že pri telefonických hovoroch so svedkom M. A. mali podľa ich tvrdenia počuť našepkávanie druhej osoby - policajta) tak neurobili, ale naopak boli rozhodnutí skutok spáchať bez ohľadu na to, či by v pancierovom vozidle tento svedok bol alebo nie. Doteraz vykonané dôkazy svedčia tiež pre záver, že o použití informačno-technických prostriedkov podľa § 115 Tr. por. (odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky), podľa § 114 Tr. por. (vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov) i podľa § 113 Tr. por. (sledovanie osôb) rozhodli zákonní sudcovia zákonom zodpovedajúcim spôsobom, ich rozhodnutia sú náležite odôvodnené a dôvodnosť ich použitia potvrdzujú na ich základe vyhotovené záznamy. Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. Skrytá reakcia polície smie naproti tomu sledovať zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-právne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd. Za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t.j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však nesmú byť nijako mimoriadne, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchatel' si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu. Doteraz vo veci vykonané dôkazy svedčia pre záver o takomto postupe polície, preto vzhľadom na uvedené okolnosti považoval odvolací súd tento postup polície za súladný s ustanoveniami Trestného poriadku, nakoľko tu nešlo o neprípustnú policajnú provokáciu (t.j. vyprovokovanie trestnej činnosti zo strany polície), ale išlo len o policajnú asistenciu, teda monitorovanie dokončovania trestnej činnosti za asistencie polície. Obhajobnú argumentáciu obžalovaných v uvedenom smere v tomto štádiu trestného konania nepovažoval za nedôvodnú a nemohol ju akceptovať, pričom v uvedenom smere dôvodne postupoval už súd prvého stupňa. Procesné úkony a dôkazné prostriedky vykonané pre začatím trestného stíhania nemôžu byť podkladom pre záver o vine, nie sú z toho dôvodu súčasťou trestného spisu, z toho dôvodu neobstojí ani námietka obžalovaných v tom smere, že v spise sa nenachádza záznam, na ktorý sa odvoláva podnet na trestné stíhanie. Navyše, keď z výpovedí svedkov M. M. a M. A. dostatočne vyplýva, že o oznámení o vážne mienenom návrhu obžalovaného U. Z. na prepád pancierového vozidla a na profit vo výške 20% z lupu pre svedka M. A. bola polícia informovaná pred začatím trestného stíhania. Z doteraz vo veci vykonaných dôkazov tiež vyplýva, že k reálnemu prepádu pancierového vozidla a k zmocneniu sa prevážaných peňazí nemohlo dôjsť, pretože polícia na základe dobrovoľnej spolupráce svedka M. A. (a pri vedomosti poškodenej organizácie) konanie obžalovaných nielen monitorovala, ale urobila aj všetky procesné úkony a opatrenia, aby im zabránila vykonať prepád motorového vozidla tak, že zadržala obžalovaných (teda bez tohto, aby obžalovaní vôbec mohli prísť do styku s predmetným motorovým vozidlom a že by bolo potrebné vyberať a prevážať peňažné prostriedky z banky), preto návrhy obžalovaných v tom smere, či a aká suma bola vybratá z banky a prevážaná v pancierovom vozidle správne nepovažoval za dôvodné už súd prvého stupňa.

Odvolací súd však zistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa (podstatne zmenené oproti obžalobnému návrhu) nielenže nemajú dostatočnú oporu v doteraz vykonaných dôkazoch, ale sú navyše nezrozumiteľné, nejasné, neúplné i nepreskúmateľné, pritom aj v rozpore s vyhlásením obžalovaných U. Z. a O. L. o vine zo spáchania skutkov uvedených pod bodmi 3, 4 a 6 podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ktoré súd prvého stupňa prijal a nesprávne sú aj jeho právne závery o právnom posúdení konania obžalovaných ...“

S poukazom na vyššie uvedené, senát odvolacieho súdu konštatuje, že v prejednávanej veci odvolací súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania ku dňu 04.09.2013 zaujal stanovisko k preukázaniu skutkových okolností prípadu vo vzťahu ku skutkovej vete obžaloby. Podľa názoru senátu odvolacieho súdu vo vyššie citovanom zrušujúcom rozhodnutí sa odvolací súd riadne vypořiadal s podstatnou časťou dôvodov odvolaní obžalovaných, prezentovaných v tomto odvolacom konaní, vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, ktoré odvolacie dôvody obžalovaní uplatňovali aj v predchádzajúcom odvolacom konaní. Z vyššie citovaného zrušujúceho rozhodnutia

prítom vyplýva, že dôvodom pre zrušenie predchádzajúceho rozsudku bolo nezrozumiteľné, nejasné, neúplné i nepreskúmateľné odôvodnenie zmien skutkových okolností súdom prvého stupňa oproti skutkovým okolnostiam v obžalobe a rozpor okresným súdom ustálených skutkových okolností prípadu s čiastkovými vyhláseniami obžalovaných o vine.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresný súd doplnil dokazovanie v intenciách pokynov odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že na základe jeho výzvy boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní predložené záznamy telekomunikačnej prevádzky nahraté v rámci policajnej akcie označenej ako Gargamel 1 až 12 a 14 až 16 a zaznamenané na DVD a CD nosičoch, vrátane prepisov predmetných záznamov v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, z ktorých záznamy zabezpečené v rámci akcie Gargamel 1, 2, 5, 6, 7, 10, 14 a 15 boli už na hlavnom pojednávaní riadne oboznámené v celom ich znení. Kópie všetkých nahrávok a predložených prepisov (t.j. už oboznámených, ako aj nanovo doplnených) boli následne súdom doručené obhajcom obžalovaných, ktorí spoločne s prokurátorom na hlavnom pojednávaní netrvali na ich oboznámení. Z uvedeného okresný súd vyvodil, že vytvoril podmienky, aby umožnil obhajobe, ako druhej procesnej strane, oboznámiť sa aj s ostatným zvyškom dôkazných prostriedkov, rešpektujúc právo na obhajobu v súlade so zásadou rovnosti zbraní, nakoľko za objasnenie skutkového stavu veci a skutkové zistenia v kontradiktórnom procese nesú zodpovednosť procesné strany a nie súd, ktorý vykonáva úlohu nestranného arbitra nad zákonnosťou spôsobu obstarania a vykonávania dôkazov. Okresný súd poukázal aj na to, že úplnosť všetkého zabezpečeného a súdu predloženého dôkazného materiálu potvrdil vyšetrovateľ K., nielen v sprievodnom liste, ale aj priamo na hlavnom pojednávaní. Uviedol, že predložením aj zostávajúcich záznamov telekomunikačnej prevádzky má súd k dispozícii všetky zabezpečené dôkazné prostriedky a zároveň vylúčil akúkoľvek manipuláciu s nimi. Zdôraznil, že sa jedná o všetky dôkazné prostriedky, ktoré mu boli odovzdané z osobitného policajného odboru, zameraného na realizáciu informačno-technických prostriedkov. Absenciu záznamov telekomunikačnej prevádzky a ich prepisov v rámci akcie Gargamel 13 podľa názoru okresného súdu vyšetrovateľ vierohodne odôvodnil nezaznamenaním žiadnych hovorov. Preto okresný súd nemal dôvod pochybovať, že v rámci doplneného dokazovania už boli súdu predložené všetky dôkazné prostriedky zabezpečené vyšetrovacími orgánmi. Vo vzťahu k námietke obhajoby čo do neúplnosti prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky okresný súd poukázal na ustanovenie § 115 ods. 6 Tr. poriadku, podľa ktorého znenia „ak sa má záznam telekomunikačnej prevádzky použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu, ktorý vyhotoví príslušník Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie, v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, s uvedením údajov o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil a zákonnosti vykonávania odpočúvania.“ Z uvedenej citácie je podľa názoru okresného súdu zrejmé, že na zachovanie zákonnosti dôkazného prostriedku - záznamu telekomunikačnej prevádzky postačuje predloženie prepisov len v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie. V súlade so znením § 119 Tr. poriadku sa za také považujú skutočnosti dôležité na posúdenie veci samej, teda tie, ktoré sú podstatné na vyslovenie výroku o vine, treste, škode, a prípadne iných výrokov rozhodnutia vo veci samej. Písomným vyjadrením, tvoriacim súčasť zväzku súdneho spisu označený ako DOPLNENIE SPISU-PRÍLOHA, vyšetrovateľ uviedol na správnu mieru spôsob značenia príloh, resp. prepisov záznamov a odmietol, že by neboli predložené úplne záznamy telekomunikačnej činnosti. Preto mal okresný súd za to, a to aj s poukazom na postup obhajoby, ktorá odmietla na hlavnom pojednávaní oboznamovanie doplnených záznamov telekomunikačnej prevádzky, vrátane ich prepisov s odôvodnením, že sa nejedná o skutočnosti podstatné pre trestné konanie, že predloženie prepisov záznamov len vo vzťahu k podstatným okolnostiam prípadu nemôže ísť na ujmu úplnosti a zákonnosti na hlavnom pojednávaní vykonaných informačno-technických prostriedkov, v prvom rade odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Tr. por., ktorého zákonná úprava v Tr. poriadku sa primerane vzťahuje aj na obrazový, zvukový alebo obrazovo-zvukový záznam podľa § 114 Tr. por. a záznam o sledovaní osôb a vecí podľa § 113 Tr. por.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu sa okresný súd vo vyššie uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. vypořiadal s obsahom aj s výsledkami odvolacím súdom nariadeného doplnenia dokazovania vo vzťahu k výsledkom vykonaného dokazovania pred zrušením predchádzajúceho rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého súd sa môže pri svojom rozhodnutí opierať len o dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na výsledky doplneného dokazovania po zrušení

predchádzajúceho rozsudku podľa názoru senátu odvolacieho súdu nemožno preto vytykať okresnému súdu správnosť záveru, podľa ktorého doplnené dokazovanie neprinieslo žiadne nové rozhodné skutočnosti, ktoré by boli významné z hľadiska vyššie citovaných skutkových záverov odvolacieho súdu, vyjadrených v zrušujúcom rozhodnutí.

K uvedenému, odvolací súd považuje za potrebné dodať, že v súvislosti s námietkami obhajoby o nepredložení všetkých záznamov, získaných v rámci použitia informačno-technických prostriedkov, sa okresný súd musel vyporiadať s tvrdením obžaloby, podloženým tvrdením vyšetrovateľa, že súdu boli predložené všetky záznamy. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne poukázal na znenie ustanovenia § 115 ods. 6 Tr. por. a z tohto ustanovenia správne vyvodil, že úplnosť záznamu sa musí vzťahovať na ten ktorý konkrétny záznam získaný v rámci použitia informačno-technických prostriedkov. Tento výklad vyplýva aj z toho, že prepis konkrétneho záznamu musí podľa uvedeného ustanovenia obsahovať aj údaj o čase, kedy bol záznam vyhotovovaný. Preto okresný súd podľa názoru senátu odvolacieho súdu dospel k správne záveru, že predložené záznamy telekomunikačnej prevádzky sú v predmetnom konaní použiteľné ako dôkaz a sú predložené v rozsahu zistených skutočností, významných pre trestné konanie v zmysle § 115 ods. 6 Tr. por.

Vo vzťahu k obhajobou namietanému nevypočutiu svedka K. (vyšetrovateľa) po zbavení mlčanlivosti podľa názoru senátu odvolacieho súdu okresný súd postupoval v úplnom súlade s ustanovením § 129 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého svedok nesmie byť vypočúvaný o okolnostiach, ktoré tvoria utajovanú skutočnosť okrem prípadu, že bol od tejto povinnosti príslušným orgánom oslobodený. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že súd v trestnom konaní nie je orgánom oprávneným zbaviť vyšetrovateľa jeho povinnosti chrániť utajované skutočnosti.

K námietke obžalovaného T. V. I. v odvolaní, podľa ktorého uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 02.03.2012 v spojení s uznesením zo dňa 18.09.2012 sú plne a diametrálne odlišné a nemôžu v jednom kontexte udalostí byť vôbec podkladom pre takto podanú a prejednanú obžalobu, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že trestné stíhanie sa začína, vzniká a podáva sa obžaloba pre skutok. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Účasť obžalovaného a ani následok, ktorý bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v príslušných rozhodnutiach. Podstata skutku nie je porušená, ak sa menia okolnosti, týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohánky alebo formy zavinenia. S poukazom na vyššie uvedené úvahy sa odvolací súd nestotožnil so záverom obžalovaného v odvolaní, podľa ktorého rozhodnutia vyšetrovateľa, na ktoré v odvolaní poukázal, nemôžu byť v prejednanom prípade podkladom pre podanú obžalobu, keďže totožnosť skutku nebola zmenená. Odvolací súd tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že začatie trestného stíhania nemá v zmysle § 122, najmä odseku 13 Tr. zákona za následok, že by sa malo konanie páchatel'a po začatí trestného stíhania posudzovať ako nový skutok so všetkými procesnými následkami.

Na základe uvedeného, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav veci pod bodmi 1/ až 7/ skutkovej vety napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že aj samotné výpovede obžalovaných na hlavnom pojednávaní, okrem otázok iniciatívy na spáchanie skutku pod bodom 1/ rozsudku, korešpondujú so skutkovými okolnosťami bodu 1/ obžaloby, ktoré skutkové okolnosti v zhode s obžalobou ustálil aj okresný súd v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o právne posúdenie správne zistených skutkových okolností, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že okresný s výnimkou bodu 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku konanie obžalovaných aj správne právne posúdil.

Senát odvolacieho súdu sa však nestotožnil s právnym záverom okresného súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého konanie obžalovaných pod bodom 1/ skutkovej vety rozsudku naplnilo pojmové znaky obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, v zadovážovaní alebo v prispôbovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, v

zhluknutí, v návode, v objednávaní alebo v pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

Podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

V prejednávanej príhode niet zrejme pochýb o tom, že správne skutkové zistenia okresného súdu neumožňujú dospieť k záveru, podľa ktorého by boli naplnené pojmové znaky dokonania uvedeného zločinu. Na rozdiel od okresného súdu však odvolací súd dospel k záveru, že konanie obžalovaných pod bodom 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku napĺňa pojmové znaky prípravy zločinu podľa § 13 ods. 1 Tr. zákona.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia Trestného zákona je zřejmé, že príprava (zločinu) a pokus sú všeobecné formy trestného činu, ktoré na seba nadväzujú. Zákonným kritériom, ktoré odlišuje prípravu od pokusu, je to, že pokus je konanie, ktoré už bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, pričom zákon nedefinuje, ktoré konanie páchatela z hľadiska rozdielu medzi prípravou a pokusom už bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu. Zákon teda ponecháva na posúdenie súdu, či na základe zistených konkrétnych skutkových okolností prípadu už došlo k bezprostrednému konaniu v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák.

K otázke bezprostrednosti konania, z hľadiska pokusu súdna prax ustálila, že o konanie bezprostredne smerujúce k dokonaniu trestného činu ide vtedy, ak páchatel uskutočnil konanie opísané v skutkovej podstate trestného činu (objektívna stránka), ktoré však ešte nevedlo k spôsobeniu následku, ktorý daná skutková podstata trestného činu predpokladá. V zmysle uvedeného riešenie otázky, či konanie obžalovaných v prejednávanej príhode už dospelo do štádia pokusu zločinu z hľadiska bezprostrednosti smerovania konania k dokonaniu trestného činu sťažuje správny záver ustálenej súdnej praxe, podľa ktorého trestný čin lúpeže je dokonaný už použitím násilia bez toho, aby sa konkrétne uskutočnil aj úmysel zmocniť sa cudzej veci. Z uvedených dôvodov je pri zločine lúpeže pomerne obtiažne ustáliť konkrétny moment, kedy príprava zločinu lúpeže prerastie už do štádia pokusu, keďže akékoľvek reálne použitie násilia alebo hrozby násilia v zmysle § 188 ods. 1 Tr. zák. znamená dokonanie činu.

Pri posudzovaní, či okresným súdom ustálené konanie obžalovaných v bode 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák., odvolací súd vychádzal z toho, že účelom úpravy Trestného zákona je ochrana chránených záujmov. Chráneným záujmom v danom prípade je sloboda a ľudská dôstojnosť (trestný čin lúpeže je zaradený do druhej hlavy Osobitnej časti Trestného zákona). Z uvedeného možno logicky vyvodit', že bezprostrednosť útoku voči osobnej slobode a ľudskej dôstojnosti vyžaduje v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák. bezprostredný kontakt páchatela s obeťou, ktorý by mal byť minimálne vizuálny. Až vtedy môže páchatel začať vykonávať činnosť, bezprostredne smerujúcu k dokonaniu jeho úmyslu v konkrétnom čase a mieste, vykonať proti obeti konkrétny útok na jej slobodu, keďže až vtedy aj navonok sa môže začať prejavovať konanie páchatela spôsobom predpokladaným v ustanovení § 188 ods. 1 Tr. zákona. Ak by páchatel na určitom mieste a čase čakal na obeť, ktorá by však na miesto neprišla, podľa názoru senátu odvolacieho súdu by takéto konanie páchatela nebolo možné považovať za konanie bezprostredne smerujúce k dokonaniu trestného činu, lebo v takom prípade by nemohlo byť bezprostredne pôsobené na hmotný predmet útoku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustálenú súdnu prax, prezentovanú rozhodnutiami publikovanými pod č. R 20/1969 a R 4/1987. V prvom z uvedených rozhodnutí bol zaujatý názor, podľa ktorého za situácie, kedy obvinený prišiel do bydliska osôb, ktoré chcel zabiť, pričom v dôsledku okolností prípadu sa nedostal ani do vizuálneho kontaktu s uvedenými osobami, nedošlo k bezprostrednému ohrozeniu objektu trestného činu vraždy, a preto konanie obvineného zostalo len v štádiu prípravy. V druhom rozhodnutí bol zaujatý názor, že „prípravou na trestný čin vraždy by bolo v danom prípade konanie obžalovaného, spočívajúce v naplnení dvoch zásobníkov šestnástimi ostrými nábojmi, vsunutie jedného zásobníka do strelbyschopnej pištole, jej natiahnutie a vsunutie náboja do nábojovej komory, zaistenie pištole, jej uloženie do vnútorného náprsného vrečka vetrovky, ktorú mal obžalovaný oblečenú na sebe, odchod obžalovaného z jeho bytu do bytu S., a to všetko po tom, čo pojal úmysel S. zastrelit'. To, čo nasledovalo po tomto konaní, t.j. vytiahnutie pištole z vrečka vetrovky, jej súčasné odistenie a po vytiahnutí namierenie strelbyschopnej,

ostrými nábojmi nabitej a odistenej pištole na S. s úmyslom ho zastreliť, je pokusom trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 Tr. zákona. Týmto konaním totiž obžalovaný už začal uskutočňovať také konanie, ktoré malo bezprostredný význam pre dokonanie trestného činu vraždy, bolo v najužšej časovej spojitosti s následkom, ktorý mal nastať, uskutočnilo sa na mieste, kde mal byť trestný čin dokonaný, obžalovaný už bezprostredne pôsobil na hmotný predmet útoku, t.j. na S. a dalo sa už čakať dokonanie trestného činu, k čomu však v dôsledku rázneho obranného zásahu S. nedošlo.“

Vychádzajúc zo správne zistenej skutkovej okolnosti, podľa ktorej konanie obžalovaných nepochybne v prejednávanej príhode nedospelo do štádia, aby boli vytvorené objektívne podmienky na bezprostredné pôsobenie obžalovaných na slobodu iného, chránenú ustanovením § 188 ods. 1 Tr. zákona (obžalovaní sa nedostali ani do vizuálneho kontaktu s osobami, u ktorých predpokladali, že by mali prevážať peniaze), podľa názoru senátu odvolacieho súdu, je potrebné konanie obžalovaných v bode 1/ napadnutého rozsudku posúdiť ako prípravu zločinu podľa § 13 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o obžalovanými v odvolaniach namietané právne posúdenie skutku podľa ustanovení Osobitnej časti Trestného zákona, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd na prejednávanej príhode správne aplikoval ustanovenie § 188 ods. 1, 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zákona. Zo správne zisteného skutkového stavu okresným súdom veci vyplýva, že obžalovaní boli minimálne uzrozumení s tým, že vo vozidle, ktoré by malo prevážať peniaze, mali byť minimálne tri osoby, z ktorých by s obžalovanými mal vedome spolupracovať jedine M. A.. Obžalovaní podľa výsledkov vykonaného dokazovania tak boli minimálne uzrozumení v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák. s tým, že pri prepade vozidla by hrozbou násillia alebo násillím v zmysle § 188 ods. 1 Tr. zákona pôsobili na vôľu osôb, nachádzajúcich sa vo vozidle, prevážajúcom peniaze, okrem osoby M. A.. Z uvedených dôvodov nie je možné prejednávanej príhode stotožniť s prípadom, kedy by páchatelia boli dohodnutí so všetkými osobami, zabezpečujúcimi prevoz peňazí vozidlom tak, ako to navrhovali obžalovaní.

Ako bolo už vyššie konštatované, okresný súd správne ustálil skutkové okolnosti prípadu, teda že išlo o organizovanie prepady vozidla, v ktorom by sa prepravovala finančná hotovosť vo výške najmenej 500.000 eur. Preto odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 124 a § 125 ods. 1 Tr. zákona sa nestotožnil s názorom obžalovaných v odvolaní, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný kvalifikačný moment podľa § 188 ods. 4 písm. a) Tr. zákona.

Odvolací súd nepovažoval za právne významné ani tvrdenia obžalovaných o tom, že v momente zásahu polície boli rozhodnutí upustiť od ďalšieho konania z dôvodu premávky na ceste. Podľa ustálenej súdnej praxe o dobrovoľné upustenie od prípravy zločinu v zmysle § 13 ods. 3 písm. a) Tr. zák. nepôjde, ak páchatel upustil od ďalšieho konania pod vplyvom prekážky, ktorá priamo vylučuje možnosť dokonania činu alebo dokonanie činu podstatne sťažuje, alebo páchatel upustil od ďalšieho konania z obavy z odhalenia, pokiaľ túto obavu vyvolali konkrétne okolnosti prípadu. S poukazom na uvedené, odvolací súd nepovažoval obžalovanými prezentované upustenie od ďalšieho konania za konanie, ktoré by mohlo mať za následok zánik trestnosti prípravy na zločin v zmysle § 13 ods. 3 písm. a) Tr. zákona, keďže takéto konanie bolo zo strany obžalovaných odôvodňované na ich vôľu nezávislými okolnosťami, vyvolávajúcimi minimálne obavu z odhalenia, ktoré by minimálne podstatne sťažovali dokonanie činu.

Z uvedených dôvodov, odvolací súd v časti zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o uloženie trestných sankcií obžalovaným, odvolací súd v tejto časti rozhodnutia vychádzal zo správne zistených skutkových okolností prípadu okresným súdom aj v tejto časti. Tieto skutkové okolnosti posúdil čiastočne inak, stotožňujúc sa čiastočne aj s argumentáciou prokurátora v odvolaní.

V prejednávanej príhode prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody obžalovaným. Preto bolo potrebné ustáliť hranice trestnej sadzby u každého z obžalovaných s ohľadom na príslušné ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona.

V prejednávanej príhode boli obžalovaní uznaní vinnými zo spáchania zločinov, z ktorého dôvodu formálne prichádza do úvahy aj aplikácia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona. Podľa tohto ustanovenia sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, pričom horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov. S poukazom na

to, že ustanovenie § 188 ods. 4 Tr. zákona stanovuje trestnú sadzbu pätnásť rokov až dvadsaťpäť rokov, v prípade obžalovaných neprichádza do úvahy zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Vzhľadom na túto skutočnosť v prípade obžalovaných neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zákona, podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 (§ 38) sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.

S poukazom na uvedené, odvolací súd sa nemohol stotožniť so záverom okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého okresný súd síce správne zistil, že obžalovaní spáchali viac trestných činov, avšak okolnosť spáchania viac trestných činov nepovažoval za prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona z dôvodu, že by išlo dvojnásobné započítanie tej istej okolnosti pri ukladaní trestu. Takýto právny záver okresného súdu odvolací súd nepovažuje za správny, keďže kvôli trestnej sadzbe § 188 ods. 4 Tr. zákona je vylúčené jej zvýšenie postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona. Preto nemôže ísť o dvojité zohľadnenie jednej skutočnosti v súvislosti s ukladaním trestu. V tomto smere odvolací súd musí poukázať na ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. poriadku, ktoré nepriamo formálne zakotvuje povinnosť zohľadniť prevahu prirážajúcich okolností v prípade súčasnej aplikácie ustanovenia § 41 ods. 2 a § 38 ods. 4 Tr. zák., avšak ukladá povinnosť súdu posúdiť materiálnu stránku takéhoto postupu. Z uvedených dôvodov, odvolací súd dospel k právnomu záveru, že v prejednávanom prípade je u všetkých troch obžalovaných daná prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, teda, že obžalovaní spáchali viac trestných činov v súlade s názorom prokurátora v podanom odvolaní.

Pokiaľ ide o posúdenie poľahčujúcich okolností u obžalovaných, odvolací súd sa stotožnil so správnymi závermi okresného súdu o absencii poľahčujúcich okolností u obžalovaných U. Z. a O. L., na ktoré správne závery odvolací súd týmto poukazuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu u obžalovaného T. V. I. okresný súd správne ustálil existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel' napomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, čo však neznamena, že páchatel' takto musí bezpodmienečne napomáhať všetkým orgánom, ktoré sú príslušné na vykonanie jednotlivých štádií trestného stíhania v konkrétnej veci. Sám prokurátor v odvolaní konštatuje, že okolnosť napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti bolo možné priznať tomuto obžalovanému iba na začiatku prípravného konania, čím nepriamo potvrdil, že obžalovaný v prípravnom konaní, i keď len na začiatku, reálne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu, v súlade s názorom okresného súdu, odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného T. V. I. je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona. Rovnako je u tohto obžalovaného daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, priznanie ktorej poľahčujúcej okolnosti okresným súdom považoval za správne aj prokurátor v podanom odvolaní.

Na základe uvedeného, odvolací súd ustálil, že u obžalovaných U. Z. a O. L. prevažuje pomer prirážajúcich okolností v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona a u obžalovaného T. V. I. prevažuje pomer poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona. Aplikáciou ustanovení § 41 ods. 1, 2, § 188 ods. 4 a § 38 ods. 2, 4 odvolací súd ustálil u obžalovaných U. Z. a O. L. dolnú hranicu trestnej sadzby vo výške 18 rokov a 4 mesiace (220 mesiacov), hornú hranicu trestnej sadzby vo výške 25 rokov a aplikáciou ustanovení § 41 ods. 1, 2, § 188 ods. 4 a § 38 ods. 2, 3 odvolací súd ustálil u obžalovaného T. V. I. dolnú hranicu trestnej sadzby vo výške 15 rokov a hornú hranicu trestnej sadzby vo výške 21 rokov a 8 mesiacov.

Pri určení konkrétnych trestov obžalovaným mal odvolací súd na zreteli, že v zmysle § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z okolností prejednávaného prípadu je zrejmé, že obžalovaní plánovali spáchať čin vysokej závažnosti proti záujmu spoločnosti na ochrane pred takýmito činmi, čo vyjadruje už samotná trestná sadzba,

stanovená v Osobitnej časti Trestného zákona. Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť prostredníctvom zákonodarcu v zásade vyjadrila vôľu prísne trestať páchatel'ov takýchto zločinov. Zároveň je podľa názoru senátu odvolacieho súdu potrebné konštatovať, že právnou úpravou mimoriadneho zníženia trestu v ustanovení § 39 Tr. zákona zákonodarca mal na zreteli aj zásadu zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov, zakotvenú v čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorej prísnosť trestu nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

Ako vyplýva z porovnania znenia odseku 1 a odseku 2 písm. a) § 39 Tr. zákona, zákonodarca znením týchto ustanovení pripúšťa, že príprava na zločin alebo pokus trestného činu by mohla zodpovedať okolnostiam prípadu, odôvodňujúcim mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona. Z uvedeného vyplýva povinnosť súdu pri príprave zločinu alebo pokuse trestného činu zvažovať aj možnosť mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Preto sa odvolací súd zaoberal aj touto možnosťou.

Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že konanie obžalovaných bolo prakticky od počiatku kontrolované políciou vďaka okolnostiam, nezávislým od vôle obžalovaných, z ktorého dôvodu vzhľadom na ustanovenie § 2 zákona č. 171/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov bolo možné sa spoliehať na to, že reálne konaním obžalovaných nedôjde k ohrozeniu Trestným zákonom chránených záujmov. To, že trestná činnosť obžalovaných, pod monitoringom polície, dospela do daného štádia, bolo zrejme vyvolané potrebou náležite zistiť trestnú činnosť a jej páchatel'ov za účelom spravodlivého potrestania v zmysle § 1 ods. 1 Tr. poriadku. Hoci obžalovaní organizovali spáchanie závažného zločinu, z vykonaných dôkazov v ich prospech svedčí navonok prezentovaná vôľa obžalovaných vykonať čin tak, aby sa nikomu nič nestalo. Z poznatkov o osobách obžalovaných nevyplýva, že by išlo o osoby so sklonskmi k násiliu, že by javili známky bezohľadnosti k životu a zdraviu iných, čo zmiernuje význam zločky účelu trestu zabezpečiť ochranu spoločnosti pred obžalovanými a zvyšuje význam výchovného účelu trestu. Z hľadiska výchovného účelu trestu odvolací súd vychádza z toho, že u kriminálne nenarušeného páchatel'a dlhodobý trest odňatia slobody, za ktorý je potrebné považovať aj tresty uložené obžalovaným, je postačujúci na jeho prevýchovu, pokiaľ v spoločnosti správne funguje systém výkonu trestu odňatia slobody. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaných sú splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Pokiaľ ide o diferenciáciu trestov medzi obžalovanými, odvolací súd považoval za správne a výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúce skutkové závery okresného súdu, podľa ktorých príprava lúpeže bola organizovaná tak, že všetci traja obžalovaní mali rozdelené úlohy pri zabezpečovaní prostriedkov a nástrojov za účelom dosiahnutia, resp. zvýšenia úspešnosti prípravy, vrátane rozdelenia úloh pri samotnom prepade. Vďaka výpovediam obžalovaných, ale hlavne obžalovaného T. I. a čiastočne aj obžalovaného L., okresný súd zistil, že obžalovaný Z. zabezpečil ubytovanie pre obžalovaných v rodinnom dome matky jeho družky v J. O. V dome boli obžalovaní L. a T. I. ubytovaní už deň pred zadržaním, pričom tam mali už pripravené veci potrebné na spáchanie lúpeže (napr. zbrane a strelivo), ale aj na následné zakrytie svojej protiprávnej činnosti formou vykonávania opravy plotu rodinného domu pomocou zabezpečeného náradia. Ďalším príspevkom obžalovaného Z., v rámci prípravy lúpeže, bolo obstaranie falošných evidenčných čísiel na vozidlo L. P.. Vo vzťahu k obžalovanému L. bolo zistené, že tento zabezpečil minimálne nepriestrelné vesty a ním vydané kovové putá. Z priznania obžalovaného T. I. vyplynulo, že obstaral všetko zaistené strelivo, ako aj zbrane.

Na základe uvedených skutkových zistení okresného súdu, sa odvolací súd nestotožnil so záverom okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého okresný súd obžalovanému U. Z. prisúdil najväčší podiel na spáchaní žalovaných trestných činov. Podľa názoru odvolacieho súdu vyššie uvedené skutkové zistenia okresného súdu svedčia o rovnakom podiele obžalovaných na páchaní trestnej činnosti (každý z obžalovaných sa podieľal na organizovaní trestnej činnosti podľa svojich schopností a možností, o všetkom sa dohadovali spoločne). Z uvedených dôvodov odvolací súd nezistil dôvody na diferenciáciu trestov medzi obžalovanými na základe ich podielu na páchaní trestnej činnosti.

S prihliadnutím aj na vyššie ustálené zákonné hranice trestných sadzieb u jednotlivých obžalovaných za použitia § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona odvolací súd uložil obžalovaným tresty odňatia slobody tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, na výkon ktorých pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu obžalovaných zaradil podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Pokiaľ ide o uloženie trestu prepadnutia veci, tento trest tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku, uložil odvolací súd obžalovaným z dôvodu, že boli splnené zákonné podmienky pre jeho uloženie v zmysle § 60 ods. 1 písm. b) a § 41 ods. 1 Tr. zákona.

Vzhľadom na to, že obžalovaní sa týmto rozsudkom odsudzujú za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody, bolo povinnosťou odvolacieho súdu podľa § 76 ods. 1 Tr. zákona uložiť obžalovaným aj ochranný dohľad, pričom dĺžku uloženého ochranného dohľadu v hornej polovici zákonnej sadzby s poukazom na vyššie uvedené poznatky o osobách obžalovaných považoval odvolací súd za dostatočné na dosiahnutie účelu tohto druhu ochranného opatrenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.